

Riječ uredništva:

Za život pun zadovoljstva,

potrebno je

devet
devet

stvari:

Dovoljno zdravlja da rad učinimo zadovoljstvom

Dovoljno bogatstva da podržimo naše potrebe

*Dovoljno snage da se suočimo s poteškoćama i
nadiđemo ih*

*Dovoljno milosti da priznamo svoje grijehе i
prekinemo s njima*

*Dovoljno strpljenja da se trudimo dok se ne
ostvari nešto dobro*

*Dovoljno milosrđa da u susjedu možemo pronaći
nešto dobro*

*Dovoljno ljubavi da nas potakne da budemo
korisni i od pomoći
drugima*

*Dovoljno vjere da ostvarimo stvari koje pripadaju
Bogu*

*Dovoljno nade da otklonimo sve tjeskobne
strahove koji se tiču
budućnosti*

J. W. Goethe

*Dina Milovčić, 3. r. grafički dizajner : Voda = život
(poster za predmet etika)*

Damjan Barić, 3. r. grafički dizajner: Kod

ŠKOLA LIKOVNIH UMJETNOSTI

Izdavač: Škola likovnih umjetnosti, Split

Adresa: Fausta Vrančića 17

tel. 021/ 467-180

e-mail: skola-likovnih-umjetnosti@st.htnet.hr

web: www.umjetnicka.com

Za izdavača: Mladen Bilankov, prof.

Odgovorna urednica: Vanja Škrobica, prof.

Uredništvo: Ina Buha (4. r. fotografski dizajner), Srna Krstulović (3. r. kiparski dizajner), Ivana Kaliterna (4. r. industrijski dizajner), Jan Tomić (2. r. grafički dizajner), Luka Jakić (2. r. grafički dizajner), Blaž Klarić (3. r. grafički dizajner), Damjan Barić (3. r. grafički dizajner)

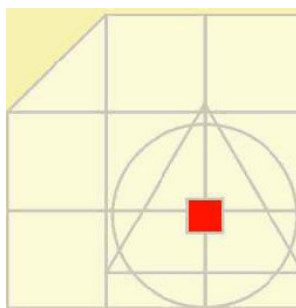
Lektorica i kolektorica: Ivana Jurić, prof.

Autor naslovne stranice ARTlista:

Vedran Maračić, 4. r. grafički dizajn

Isto grafičko rješenje bilo je za pozivnicu, plakat i za naslovnicu kataloga za izložbu radova bivših i sadašnjih profesora povodom 100 godina škole (palača Milesi, Split)

Mentorica: Svjetlana Paligorić Miše, prof.

List izlazi dva puta godišnje.

Ovo je dvobroj ARTlista (31 i 32)

rujan, 2007.

ISBN 1332-3725

Rješenjem Ministarstva prosvjete i športa br. 532-03-1/7-94-2 od 31. listopada 1994. godine ARTlist je oslobođen plaćanja poreza na promet.

NOVOGODIŠNJA ZABAVA:

„OVO NIJE ŠKOLA!“ „OVO NIJE ŠKOLA!“

Autorice teksta: Marcela Sunara i Ana Vuletić
Pjevale: Nada Šperac, Marcela Sunara i Ana Vuletić
Pjesma se pjeva uz Gibonijevu melodiju „Ovo mi je škola“

Ana, Nađa, Marcela i Vice

Ovo nije škola,
I drugi put ću u kuvare.
Jer gadna je do bola
I znam da će biti još i gadnije..
Jer svaka profa nova,
Baca me na popravne.
Jer ovo nije škola,
I drugi put ću u kuvare... Oooo ...
Koji su to ljudi
Što sa menom idu na satove?
Ne poznajem ni jednoga,
Jer na satu nikad nema me.
Jer je boravak u „Nade“,
Sve što sada želim ja.
Ma što će meni škola,
Čak i nama treba malo odmora... Oooo ...
Ako ikad vratim se u klupe te... Oooo
I onda shvatim da je tamo najbolje.
Jer na stolici u „Nade“
Ne pušta se korijenje.
Ma a'mo mi u školu!
Popit ćemo kavu malo kasnije.
I to je naša škola
I drugi put ću na satove.
Jer fali mi do bola,
I znam da bit će još i bolnije!
Jer kava i duvani
Ne mogu zamijenit je.
Jer to je naša škola...
Znam da nema bolje, al ni lošije!

Ana, Nađa i Marcela

Publika

Publika

Publika

Momci u školskoj knjižnici

DRUGI O NAMA:

Vijenac br. 347, 21. lipnja 2007.

http://www.matica.hr/Vijenac/vijenac347.nsf/AllWebDocs/CVRSTI_TEMELJI

Izložba Sto godina obrazovanja u području obrta, umjetnosti i dizajna u Splitu, Palača Milesi, Split, 5 – 17. lipnja 2007.

Čvrsti temelji

Ovu veliku obljetnicu Škola likovnih umjetnosti odlučila je obilježiti izložbom radova

akademskih umjetnika, sadašnjih i bivših (a nekih i preminulih) profesora. Mnogi su se s radošću odazvali pozivu, a neke radove ustupila je splitska Galerija umjetnina

Otvaranje izložbe

Brojna su sačuvana umjetnička i kulturna dobra u Dalmaciji i ona svjedoče o tisućljetnoj umjetničkoj i zanatskoj tradiciji. Ne znamo bismo li većinu tih radova pripisali umjetnicima ili zanatlijama: oni istodobno u sebi sadrže stanovit umjetnički zanos, likovnu kreativnost i obrtničku zrelost.

I dok se potkraj 18. stoljeća u Europi počela razvijati industrija, a tradicionalna proizvodnja gubila bitku u konkurenciji s industrijskom, u Dalmaciji još nije postojala trajnija ni sustavnija izobrazba obrtnika. Tijekom 17. i 18. stoljeća, zbog većeg uvoza uporabnih i umjetničkih predmeta iz Venecije, i tijekom 19. stoljeća iz Beča i Trsta, izobrazba je gotovo potpuno opala. No kada je u Beču 1863. utemeljen Muzej za umjetnost i obrt, a koju godinu poslije i brojne visoke škole, u njima su se obrazovali i mladi ljudi iz Dalmacije, koji su, povratkom u domovinu, sa

sobom donosili svježje, europske ideje. No, tek je 1867. pri splitskoj C.(esarsko). k.(raljevskoj) velikoj realci otvorena škola s programima za obrazovanje obrtnika. Bio je to velik i važan korak za stoljećima politički i gospodarski marginaliziran grad, koji je potkraj 19. stoljeća imao svega dvadesetak tisuća stanovnika. S dolaskom narodnjaka na vlast (1882) otpočele su dalekosežnije aktivnosti i zalaganja dalmatinskih zastupnika u bečkom parlamentu za otvaranje redovne škole koja bi se naslanjala na bogatu tradiciju i mediteransko obilježje. Cjelokupna intelektualna i duhovna klima generalira se otvorenjem Graditeljsko-zanatlijske i umjetničke škole 1907. godine. Nova škola nudila je brojne tečajevе: javna dvorana modeliranja, stručna škola za usavršavanje šegrtica krojačkog obrta, čipkarski tečaj, tečaj za daktilografiju,

graditeljski i umjetnički tečajevi, tečajevi za brodograditelje, drvodjelje, tokare, kipare i drvorezbare... Škola nije nimalo zaostajala za onom u Zagrebu koju je vodio Isidor Kršnjavi, a za popularnost među splitskim građanstvom i golem utjecaj koji je imala na obrazovanje u području umjetničkog obrta škola može zahvaliti svom prvom direktoru inž. Kamilu Tončiću, nekadašnjem bečkom studentu. Tončić je ostavio svekoliki trag u Splitu: utemeljio je Etnografski muzej i Galeriju umjetnina te projektirao nekoliko javnih (Sumporne toplice i Kazalište lutaka) i privatnih zgrada (primjerice kuće Savo). Kamilo Tončić prihvatio je europske uzore (poznavao je rad Otta Wagnera i njegovih učenika iz Wagner-Schule) i primjenjivao ih u Dalmaciji. Isticao je potrebu strukovnog risanja kao pretpostavku projektiranja, te industrijske i serijske proizvodnje. Na temeljima i izvorima bogate graditeljske umjetničke i kulturne dalmatinske tradicije (priobalja i zaleda) on je utemeljio i vodio vrlo modernu školu, koncepcijski suvremenu i stručno vođenu. Ističući Wagnerovo pravilo: »Umjetnost postoji zbog ljudi, a ne ljudi zbog umjetnosti«, on je povezao obrazovanje i kvalitetni

umjetnički obrt, folklor i tradiciju. U knjizi Splitska škola za dizajn Ivana Šverko zapisala je da je moguće pretpostaviti da je samo ime škole bilo posljedica stajališta, a ne slučajna igra riječi. Tek u tom slučaju moguće je pravilno vrednovati činjenicu da je Split tih godina bio »bljesak u mraku« (Hauser) na području obrazovanja (za umjetnost i dizajn). Stoga škola ima istaknuto mjesto u hrvatskoj kulturnoj i obrazovnoj povijesti jer je ostvarila »civilizacijski (znači) visok domet i dosluh sa svojim vremenom«. Zahvaljujući vrsnim predavačima (književnik Dinko Šimunović, glazbenik Josip Hatze te umjetnici Emanuel Vidović, Petar Senjanović, Vjekoslav Parać...) i brojnim majstorima–obrtnicima, škola je postala najpopularnija i najuglednija u regiji. U njoj su svoje prve likovne poduke dobili mnogi umjetnici i kulturni djelatnici (Ivan Mirković, Juraj Plančić, Cata Gattin Dujšin Ribar, Ante Kaštelančić, Josip Botteri, Andrija Krstulović...).

Svekolike pohvale na godišnjim izložbama učeničkih radova u Splitu, a pogotovo na onima međunarodnima: Beč (1910), Pariz (1925), pa i New York (1997) došle su kao logična posljedica uspješnog djelovanja. Škola je, s kraćim prekidima, djelovala čitavo stoljeće sve dok se nisu, nakon Drugoga svjetskog rata, iz nje počele izdvajati i samostalno se razvijati nove škole. Neke od njih djeluju i danas: Tehnička škola, Industrijska škola, Graditeljska te Škola likovnih umjetnosti kao jedina čisto likovnoumjetničkog karaktera. No sve škole s ponosom ističu svoje slavne početke i pozivaju se na stoljetnu tradiciju.

Veliku obljetnicu Škola likovnih umjetnosti odlučila je obilježiti izložbom radova akademskih umjetnika, sadašnjih i bivših (a nekih i preminulih) profesora. Mnogi su se s radošću odazvali pozivu, a neke radove ustupila je Galerija umjetnina. Tako se u Palači Milesi, 5–17. lipnja, mogu razgledati radovi Emanuela Vidovića, Marina Studina, Petra Jakelića, Ante Kaštelančića, Ivana Joke Kneževića, Željka Radmilovića, Ivana Mirkovića, Vjekoslava Paraća, Ivana Krstulovića, Mirka Ostoje, Petra Ružića, Ivica i Milana Tolića, Dragutina Friedla i drugih umjetnika. Mnogi od njih pripadaju u najveća imena hrvatske likovnosti, a neki, nakon što su i sami završili tu školu, a

potom u njoj radili, danas ostvaruju zanimljivu profesorsku karijeru na splitskoj akademiji (Kuzma Kovačić, Gorki Žuvela, Jadranko Runjić, Mateo Perasović, Nikola Džaja, Miroslav Klarić, Slobodan Tomić...). Na otvaranju govorili su profesor Duško Kečkemet, ravnatelj škole Mladen Bilankov, Zvonko Marić i Jasenka Splivalo, profesorica povijesti umjetnosti u školi.

»Apstrakciju ljepote učiniti stvarnom, na samom početku samo risanjem i modeliranjem, tijekom ovih stotinu godina djelovanja, uspjelo je mnogim generacijama učenika i profesora...«, zapisane su u katalogu izložbe riječi profesorice Jasenke Splivalo. Osnivanjem škole anticipirana je budućnost i time je uspješno premoštena tradicija umjetničkog obrta i zanata ka umjetnosti i dizajnu.

Vanja Škrobica, prof.

ZA ŠKOLSKI ALBUM

Proslava 100 godina škole: palača Milesi

Bivši i sadašnji profesori: J. Dodig, M. Perasović i G. Puljek na izložbi

Bivši i sadašnji profesori: N. Džaja i B. Delić

Bivši učenici, a danas profesori: D. Dužević i S. Tomić

Bivši ravnatelj B. Dujić u razgledavanju

Profesori: V. Žuvela, Šegvić i S. Paligorić Miše

Bivši profesor G. Žuvela

Školska administrativna služba: R. Topčić, M. Žuvić i M. Tešija

INTERVJU S DR. SC. STANKOM PIPLOVIĆEM:

(OVAJ SAMOSTALNI NOVINARSKI RAD NAGRAĐEN JE DIPLOMOM MINISTARSTVA NA LIDRANU 2007.)

Jeftina kozmetika za carsku šetnicu

Don Frane Bulić je davne 1931. napisao: »Naši gradovi na moru jedrim stilom i plastičnom besjedom svojih spomenika zovu nas da ih budno čuvamo i milujemo. Iz njih prodiru do nas snažni i besmrtni glasovi o klasičnom zanosu i o lijepoj estetici naših predaka. Vrijeme nam ih je blago poštedjelo, ne da ih rušimo ili iznakazimo, već da ih upoznamo, proučavamo i nadasve ljubimo....

Naša generacija ne treba da servilno bude poslušna starim estetikama, ali mora znati da po primjeru naših starih bogodanih majstora i umjetnika gradi umjetnička djela, da iz građevina prošlih vjekova osjeti duh, tradiciju i bit, a to je dostatno za stvaranje jedne naše narodne arhitekture.«

Stanko Piplović

ARTLIST: Uređenje Rive izazvalo je veliku pozornost javnosti, građana i struke. Mišljenja su podijeljena, ali većinu ipak zabrinjava činjenica da se predviđeni izgled ne podudara s mediteranskim duhom, da će Riva biti hladna i „bez duše“. Što Vi mislite o tome?

PIPLOVIĆ: S obzirom da je Riva jedan od najatraktivnijih djelova grada, normalno to što je njeno preuređenje izazvalo veliku pozornost građana, a i to da su se pojavila različita stajališta o načinu preuređenja. Međutim, taj prostor je dio svjetske kulturne baštine i pod zaštitom je UNESCO-a. To podrazumijeva veliku odgovornost svih čimbenika u odlučivanju.

Izostanak izjašnjavanja građana

ARTLIST: Mnogi drže da su kao porezni obveznici i stanovnici Splita imali pravo utjecati na izbor najboljeg rješenja, raspraviti o ponudjenima i sl. Mislite li da je građanima to pravo uskraćeno?

PIPLOVIĆ: UNESCO-vi dokumenti izričito navode da se kod rješavanja problema povijesnih sredina moraju, u svim fazama odlučivanja, neposredno uključivati građani. U našem splitskom slučaju građani nikad nisu konzultirani. U ocjenjivačkom sudu za natječaj nije bilo predstavnika građana. Relevantne informacije nisu bile dostupne javnosti niti su se provodile ankete i istraživalo javno

mnijenje. Elaborat je izložen javnosti tek kada su bile donijete odluke pa se više nije moglo ništa učiniti.

ARTLIST: Građani su ipak uglavnom laici koji se vode emocijama i nemaju potrebnu stručnost. Međutim, upravo su se kritično izjasnili neki stručnjaci poput arheologa i povjesničara umjetnosti, arhitekti i neki urbanisti. Ukazali su na nesklad između palače stare 1700 godina i pretjerane modernizacije Rive i suvremenih materijala koji će se koristiti.

PIPLOVIĆ: Građani, koji su pokazali veliko zanimanje za problem, nisu svoja stajališta iskazali na pravi način. Tome je pogodovalo i to što im vlast nije pravovremeno dala informacije, već se odlučivalo u uskom krugu ljudi. Dalmacija i Split pripadaju mediteranskom okruženju koje ima svoje specifičnosti. Dioklecijanova palača, pa i čitava povijesna jezgra, izgrađene su u kamenu pa je neprimjereno u takve prostore unositi strane materijale i disonantne oblike. Postoji niz zaključaka i preporuka Generalne skupštine UN –a i UNSECO-a u kojima se navodi da u povijesnim sredinama treba upotrebljavati tradicionalne materijale, pa čak i zanate. Mora se uvažavati ambijent. To se, na žalost, nije poštovalo.

Je li moglo bolje?

ARTLIST: Mogu se čuti i komentari da je natječaj pripremljen na brzinu i to samo za središnji dio Rive, a nije se vodilo računa o zapadnom i istočnom dijelu. Možda je razlog taj što sadašnjoj gradskoj vlasti upravo istječe mandat, pa se sve svelo na politiku? Pobjedničko rješenje Studija 3LHD bilo je potrebno prilagođavati godinu dana. Na kraju će biti izvedeno manje od 70% prvotnog rješenja

PIPLOVIĆ: Splitsku luku je trebalo riješiti kao urbanu cjelinu. Međutim kako na tom velikom i složenom prostoru ima još dosta problema koje u ovom momentu nije bilo moguće sagledati, odlučilo se intervenirati na najatraktivnijem dijelu u onoj mjeri koja ne bi bitnije promijenila postojeći izgled, već bi samo doprinijela njegovom uređenju. Za istočni (Pazar) i zapadni (oko fontane) dio Rive još ne postoji jedinstven stav.

Istina, pod pritiskom javnosti neki prijedlozi o uređenju Rive su promijenjeni. Tako će se dobiti kompromisno rješenje koje još uvijek ne zadovoljava stroge međunarodne kriterije o zaštiti spomenika kulture. Rivu treba svakako urediti jer ne može ostati u derutnom stanju u kakvom je sada. Ostaje pitanje: što učiniti?

ARTLIST: Cijeli projekt puno košta. S obzirom na negodovanja i neodobravanja, bojite li se eskalacije građanskih komentara i negodovanja kad prvi put budu prošetali novom Rivom?

PIPLOVIĆ: Što se tiče novog budućeg izgleda Rive, građani će se postupno pomiriti i naviknuti. Oni koji su zagovarali ovaj prihvaćeni projekt, upravo su računali na efekt vremena.

Urbanistička samovolja i nered

ARTLIST: Prijeđimo na druge teme. U Splitu, kao i u ostatku Hrvatske, prisutan je problem divlje gradnje. Izmiču li Žnjan i Marjan kontroli? Mislite li da su kazne za bespravne gradnje preniske i zašto se često ponekad pogleda „kroz prste“ nekim poznatim i bogatim osobama?

PIPLOVIĆ: Divlja gradnja je jedan od najvećih bolesti našeg društva. Vlast do sada nije pokazala dovoljno spremnosti da se ozbiljnije uhvati u koštac s tim zlom. Pravni sustav ne funkcionira pa su moguće zloporabe i narušavanja urbanih ambijenata i prirodnih resursa. Nanose se nepopravljive štete. Žnjan i Marjan su primjeri drastične samovolje i nereda.

Kazne za bespravnu gradnju trebale bi biti daleko strože. Međutim, tu teško je postići ozbiljnije rezultate sve dotle dok neki, koji bi po svojoj funkciji trebali štititi prostor, sami krše zakone.

Obnovljena splitska riva

ARTLIST: Mislite li da je slučaj fontane Bajamonti postao isključivo politički slučaj ili suprotstavljena mišljenja struke?

PIPLOVIĆ: Politika je dužna voditi brigu o prostornim resursima i njihovom svrsishodnom korištenju. Međutim dnevno politikanstvo bitno utječe na stavove. To se drastično odrazilo kod prijedloga da se napravi replika monumentalne fontane na Rivi srušene davno nakon Drugog svjetskoga rata. Ona je bila dobro uklopljena u neorenesansni ambijent, a predstavljala je prvorazredni urbanistički akcent. Dokazano je da je djelo uvaženog talijanskog kipara Cecconea pa ima i likovnu vrijednost. Postoje teoretska utemeljenja za obnovu, a sačuvani su i njeni značajniji dijelovi. Fontana je bila simbol jednog događaja značajnog za budućnost i napredak grada: dovođenje tekuće vode. Bila je svojevrstni znak identiteta i memorije grada. No sve te argumente nisu priznavali „protivnici“ iz gradske uprave i nekih stručnih službi. Građani su se, suprotno tome, zdušno zalagali za vraćanje spomenika (vodi) uz koji su i sentimentalno vezani.

ARTLIST: Škola likovnih umjetnosti u Splitu 2007. obilježava sto godina svog djelovanja. Vi ste se u nekoliko navrata bavili njenom poviješću.

PIPLOVIĆ: Ondašnju Obrtničku školu osnovao je ing. Kamilo Tončić. Bila je u svoje vrijeme, uz Školu za umjetnost i obrt u Zagrebu, najbolja škola u državi. Škola likovnih umjetnosti u nekim je segmentima njen nasljednik. I ona je dala izvrsne rezultate, a vjerujem i da ima lijepu budućnost.

Tko je dr sc. Stanko Piplović?

Piplović je diplomirao na Arhitektonskom odsjeku Tehničkog fakulteta. Doktorirao je na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Splitu iz područja povijesti umjetnosti. Sudjelovao je kao izvođač radova na visokogradnjama, kao projektant, te u urbanističkoj i investitorskoj službi. Na znanstvenom području posebice se bavi poviješću umjetnosti i teorijom arhitekture i urbanizma Dalmacije. Napisao je nekoliko knjiga i više stotina znanstvenih, stručnih i popularnih radova objavljenih u zemlji i inozemstvu. S referatima je sudjelovao na osamdesetak znanstvenih skupova. Kroz strukovna udruženja i udruge građana intenzivno se bavi popularizacijom našeg bogatog kulturnog nasljeđa, nastoji pobuditi zanimanje i svijest o potrebi čuvanja nasljeđenih vrijednosti.

Nastavnik je i na poslijediplomskim studijima.

Ina Buha, 4. r. fotografski dizajn

Ja tako mislim:

UREĐENJE SPLITSKE RIVE

Što se to događa s našom Rivom koja je još nedavno odisala životom u spektru boja rasvjete i vrvjela ljudima? Potonula je u mrak, zarobila ju je gradska vlast željeznom ogradom i ostavila osamljenu, u izolaciji. Vrlo otužan prizor, a nazivaju ga preuređenjem. Na ogradi su izvješeni transparenti kao da pružaju podršku Rivi da se drži, poput gospodara psu prije nego ga uspavaju.

Tema Riva popunjavala je cijelo ljeto naslovnice, a i još je snažna u medijima. Podigla je ljude na noge, no prekasno jer se razmatranje projekta odvija već tri godine. Naime, još je 2003. godine u studenom raspisan natječaj. Zadatak je bio komunalno urediti Rivu, tj. uljepšati pod, klupe, rasvjetu itd.

Projekt Studija 3LHD iz Zagreba odabran je 2004. godine kao najbolje rješenje. Prve reakcije Splitskana bile su očekivane: "Što će nama Zagrepčani uređivati splitsku Rivu". Nakon toga tema je bila zanemarena sve dok gradska vlast nije odlučila početi s radovima. Protivnici projekta najžešće su se okomili na beton jer se nikako ne uklapa u ambijent kamene Dioklecijanove palače. No, arhitekti ne posustaju, jer je beton, koji se inače koristi za zrakoplovne piste, navodno izdržljiviji od kamena u odnosu na vremenske prilike i daje se njime estetski manipulirati, odnosno prilagođavati bojom i oblikom. Mislim da smo se zapravo svi prestrašili nagle promjene Rive, ali ćemo se s vremenom priviknuti na novu. Riva je, uostalom, stalno mijenjala svoje lice, rasla s gradom, pratila trendove... Ali ostat će nostalgija za Rivom koja nam simbolizira djetinjstvo...Nova simbolizira našu budućnost. Možda bolju od prošlosti? I svjetliju? Tko zna...

Kaja R.R., 1.a

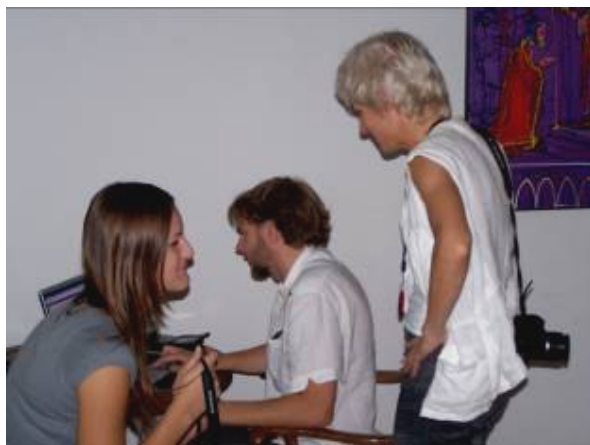
Znanje je opet „in“

Mjesto radnje: Vila Dalmacija
Vrijeme radnje: 28. 09. 2006.
Događaj: Proglašenje najboljih učenika srednjih škola Dalmacije
Pratila: Ina Buha, 4. r. fotografski dizajner
Ministar Dragan Primorac pozdravlja učenike i goste

Nastavak je ovo pohvalnog projekta Slobodne Dalmacije u kojem se nagrađuju najbolji od najboljih. Važnost samog događaja potvrđuje i nazočnost ministra prosvjete, obrazovanja i sporta, Dragana Primorca. A najbolji su ove godine bili Ivo Veletić (Opća gimnazija «Marko Marulić», Split) i Tonči Andrijić (Srednja škola «Blato», Korčula) koji su kao i prvih šest finalista dobili na dar laptope te stipendiju od 2500 kn. Svih 20 finalista su dobili bonove od 1000 kn, ruksake s 20 knjiga u izdanju Slobodne Dalmacije i druge vrijedne nagrade. Kao što vidite- učiti se isplati!

Ministar Dragan Primorac pozdravlja nazočne.

Ksenija Modic, 4. r. fotografski dizajner, profesori K. Falak i Ž. Milošević Paro

Majda Boko, 4. r. Albert Kazi, 3. r. i Ksenija Modic (svi učenici odjela fotografskog dizajna)

No, što je tamo radila ŠLU?

Iako, nažalost nismo imali prijavljene učenike za natjecanje, pobrinuli smo se za uređenje prostora (zajedno s Klesarskom školom iz Pučišća) i fotografirali cijeli događaj. Za catering i serviranje je bila zadužena Turističko ugostiteljska škola, a za glazbeni program Glazbena škola «Josip Hatze».

Naša škola za dekoraciju je koristila skulpture i slike koje su bile raspoređene na štafelajima od ulaza, preko glavne dvorane, pa sve do terase. Isto tako, učenici fotografskog dizajna: Ksenija Modic, Majda Boko, Ina Buha i Albert Kazi su uz pomoć profesora, Željke Milošević i Kristijana Falaka, napravili seriju fotografija koje su se odmah tiskale. Bile su izložene na terasi - pričvršćene štipaljka i raspoređene na konopcima. Ponuđene su sudionicima na dar što je izazvalo veliko zanimanje.

I što reći na kraju?

Dobro smo obavili svoj posao, zabavili se i, što je najvažnije, lijepo predstavili školu. A dogodine, tko zna? Možda se među finalistima nađu i učenici ŠLU.

Ina Buha, 4. r. fotografski dizajner na svečanosti

Uzorna suradnja knjižnica koja potiče i educira!

U knjižnici Klasične gimnazije Ivana Pavla II. početkom ožujka postavljena je izložba učeničkih radova srednje Škole likovnih umjetnosti iz Splita na temu "Ex libris".

Na izložbi su postavljena 22 individualna rada učenika ove škole, 15 iz generacije maturanata 1999./2000. školske godine od kojih je 7 već diplomiralo na Akademiji likovnih umjetnosti (**Maja Bašić, Maja Luketa, Blanka Medak, Marijan Petričević, Milenko Topić i Julijana Turković, Lana Vitas**). Ostalih 8 radova su radovi na istu temu učenika koji su 2006./2007. školske godine upisali I. razred ove škole – Odjel grafičkog dizajna.

Mentor ove izložbe, koja će se vlasnicima vratiti sredinom travnja, je akademski grafičar i prof. stručnih predmeta **Nikola Skokandić**, a koordinatore izložbe: **Vanja Škrobica**, savjetnica, knjižničarka Škole likovnih umjetnosti u Splitu i prof. **Elvira Katić**, knjižničarka Klasične gimnazije.

Izložbu su organizirano obišli učenici Gimnazije, ali i učenici OŠ iz Zemunika, koji su bili u posjeti ovoj srednjoškolskoj ustanovi, a očekuje se da ju vide i osnovci OŠ Novigrad koji su najavili obilazak Gimnazije 2. travnja. Škola Likovnih umjetnosti u Splitu ove godine slavi 100. godišnjicu postojanja. Utemeljena je daleke 1907. godine kao Obrtnička škola u kojoj su se učenici obrazovali za brojna zanimanja te polagali majstorske i šegrtske ispite. U školi su predavali mnogi poznati ljudi: književnici (Dinko Šimunović), glazbenici (Josip Hatze), likovni umjetnici (Emanuel Vidović) i dr. Tijekom prvih desetljeća XX. Stoljeća iz Obrtničke škole izrasle su mnoge današnje splitske srednje škole, a nakon Drugoga svjetskog rata osnovana je i današnja umjetnička škola. No, tek tijekom 90-ih godina ova je škola postala - škola čisto likovnih zanimanja.

Knjižnica stare Obrtničke škole spominje se iste godine (1907.) kada je osnovana i škola. Međutim, kada je ukinuta nešto knjižnoga fonda je dospjelo u splitske knjižnice (Sveučilišnu), nešto u Etnografski muzej, a nešto u Galeriju umjetnina. Mnoge su vrijedne knjige tada stradale. Danas je to knjižnica koja broji blizu 6.000 primjeraka knjiga, ali je i mjesto kulturno-umjetničkog susreta generacija. Ona je spoj galerije i knjižnice, duša škole. U njoj su pohranjeni najuspješniji radovi učenika kiparskog odjela i slike priznatih umjetnika, nekadašnjih učenika ili profesora ove škole.

Split je, govoreći općenito, grad stare bibliotečne tradicije. Počevši od Splitskog evanđelistara, kaptolskog skriptorija, biblioteka splitskih humanista, pa nadalje. Svaka knjižnica, pa tako i ova u Školi likovnih umjetnosti, ima slojevitost vrijednosti: pedagošku, kulturološku i spomeničku. Te vrijednosti daju joj, u prvom redu one knjige i revije naslijeđene iz fonda stare Obrtničke škole, ali i raznovrsne aktivnosti koje se u njoj danas odvijaju i kontakti s Europom i svijetom što se kroz nju ostvaruju. Zato je i vrijedilo upoznati se s barem djelićem onoga što se u njoj, kroz izvannastavne aktivnosti ili u korelaciji sa stručnim predmetima, odvija.

Nakon što su spoznali značenje ovoga obilježja vlasništva

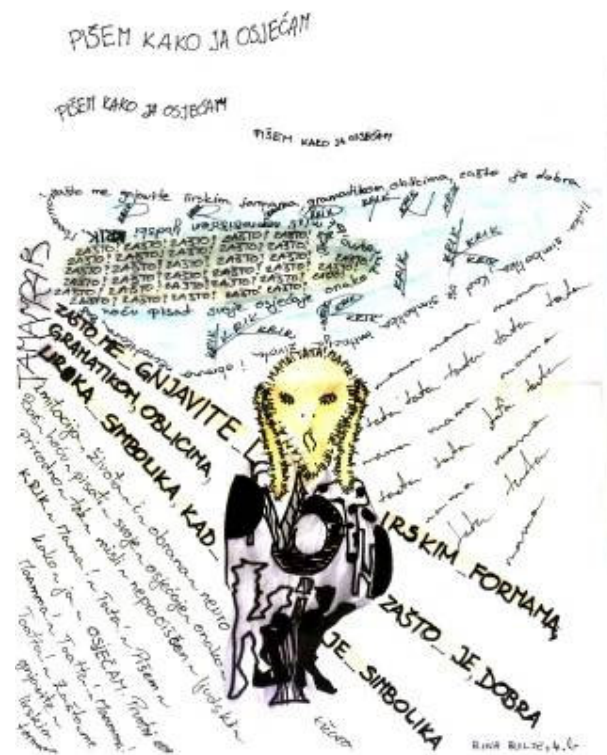
knjižnice (EX LIBRIS), bilo da se radi o pojedincima ili institucijama (u ovom slučaju knjižnici jedne škole) kroz povijest, učenici su sa zanimanjem razgledali izložbu i divili se mnoštvu ideja prikazanih na "Ex libris-ima" Škole likovnih umjetnosti. Svi radovi su rađeni na ručno izrađenom papiru, eko papiru, kojega su ti isti učenici izradili u radionicama koje su prethodile izradi "Ex librisa". O tehničkoj spretnosti, umjetničkoj dotjeranosti, kreativnoj maštovitosti i dr. najbolje govore riječi koje su zapisali u Knjizi dojmova. "Ne postoji takva stvar poput infantilnosti i ograničenosti u umjetnosti. Nerafiniranost mladenačkih godina dopušta rafiniranoj starosti umjetničkih umova da pokaže svoju najljepšu formu, pa i u ograničenom zadatku za impresiju – a to i pokazuju radovi "ex librisa" koje sam vidjela. Impresija je uspjela, zadivljena sam.» - napisala je Tamara Tomić, učenica IV. razreda Klasične gimnazije, nakon razgledavanja.

Osim toga, ova zanimljiva i vrijedna izložba "Ex libris-a" je potaknula srednjoškolce ove gimnazije da na radionici u svojoj školi izrade "Ex libris", oznaku vlasništva knjiga u svojoj knjižnici koja broji oko 18.000 svezaka knjiga, a bogata je i drugom knjižnom i neknjižnom građom.

Organiziranje ovakvih izložbi primjer je dobre suradnje knjižnica dviju srednjih škola, jedne iz Zadra, a druge iz Splita.

www.rivaon.com , redakcija RivaOn

Klasične gimnazije I. Pavla II

Anketu je među prvašima provela Marica Butina, prof.

Što je za mene umjetnost?

Umjetnost je sposobnost da se iz mašte stvori nešto dobro.
Emilia Kesić, 1.b

Umjetnost je grana života na koju sam se počeo penjati.
Nepoznat Netko, 1.b

Umjetnost je stvaranje koje pomaže umjetniku da spozna samoga sebe.
Mia Pejović, 1.b

Umjetnost opisuje čovjeka iznutra. Ona prepisuje njegove misli u djela.
Marina Gaurina, 1.b

Anja Jakovčević, 4. r. grafički dizajner
Mentor: Nikola Skokandić

Umjetnost je ono što ograničeno biće ne vidi, ono što šutnjom govori više nego riječima, ono čemu umjetnik pripada.
Andrea Kaštelan, 1.b

Umjetnost je zrcalo u kojemu vidimo odraz našeg života.
Andrea Šalov, 1.b

Umjetnost je ono čime izražavam svoju neshvaćenost.
Ivona Mišićin, 1.b

Umjetnost je nešto stvoreno voljom i užitkom stvaranja.
Branimir Asanović, 1.b

Umjetnost je život, svjetlost u mraku.
Josipa Pentić, 1.a

Za mene je umjetnost nešto u čemu uživam.
Ivan Jakšić, 1.a

Umjetnost je sloboda izražavanja.
Vini Mihanović, 1.a

Umjetnost je način na koji posebni ljudi izražavaju svoj stav i svoje posebno viđenje svijeta.
Ivana Duvnjak, 1.a

Umjetnost je novi svijet, nimalo sličan stvarnom, u koji možemo pobjeći kada to poželimo.
Petra Protić, 1.a

Anamarija Šarac, 4. r. grafički dizajner (linorez u boji)
Mentor: Nikola Skokandić, prof.

Ljubica Miljak, 4. r. grafički dizajner
Mentor: Nikola Skokandić, prof.

Umjetnost je igra koju rado igram.
Filip Rogošić, 1.a

Umjetnost je stvaranje nečeg drugačijeg, osobitog.
Andela Sinovčić, 1.a

Umjetnost je šareni svijet.
Tina Spahija, 1.a

Umjetnost je kad umjetnik pokaže ljudima što on misli i osjeća.
Nikša Propadalo, 1.a

Umjetnost mi je ispušni ventil, hobi, najveća želja, strast i način života!
Katarina Poklepović, 1.a

U umjetnosti mogu biti ono što jesam ili što želim biti.
Zorica Bulić, 1.a

Umjetnost je stvaranje nečeg novog gdje nema pravila i gdje je slobodan duh.
Ivona Mihajlović, 1.a

ZOO (HNOS je odavno u ovoj školi!)

Evo, danas smo u školi dobili zadatak da samostalno posjetimo („socijalni“) zoološki vrt na Marjanu i nacrtamo životinje kako bi ih kasnije napravili u obliku 3D figurica! Dogovor je bio u 3 i pol na Općini, ali na kraju smo došli samo Kate, Kaja i ja! I tako smo se nas troje zaputili na ekspediciju po Marjanu!

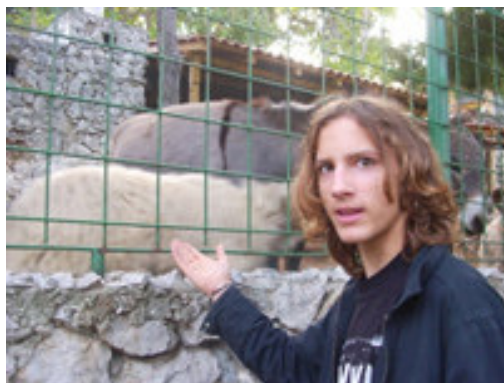
Kate radi krokije

Nakon pola ure pješaćenja odapela sam već na prvoj uzbrdici! Vukla sam se skalama, a kako sam imala jeb... raspadnute starke, umrla sam dok sam se dovukla do "ZOO-a". Očekivali smo kokoši, magarce, guske, tuke, patke, zeke i da su bar u komadu, a dočekalo nas je baš

to što smo očekivali! tako mi upali u Zoo!

Prvi kavez opkolile su neke ptičurine tipa guske, patke, rode..., a u drugom su spavale (bar mislimo da su spavale) neke „socijalne“ lije, u trećem kavezu su bili nojevi „s greškom“ (malo deformiranog vrata, čudnog držanja)... z četvrtog je nakon pola sata dozivanja došepao neki jadni tigar, u petom su neki preplašeni izranjavani vukovi, onda neke komične sove (koje izgledaju preparirano), u šestom neki jadni bjeloglavi sup koji samo mirno sjedi na grani i gleda u daljine, mora i planine (Katu je fascinirao), a onda su se neke bolesne kokoši poredale po stablu. Strava! I još neki tovari, koze, zečevi, ovce, hrčci, svinje, a kavez dabra je prazan (spasila ga smrt). I tako smo došli do kaveza u kojem nam se milo smiješio neki debilni majmun sve dok mu Kaja nije počeo pokazivati srednji prst (fuck off) i govorit: "Aj oš se tuc, aj aj dođi". I majmun doslovno pop... počeo se bacat po kavezu, ogradi...ccc! Bolesno!! Doslovno se zamrzili! Onda došli do nekog jadnog malog majmunka počešljane kosice i crvene face (jeb... ga solarij). I Kate se uživila. Pošto je cijelo vrijeme pružao rukicu, Kate mu ponudila olovku i papir koju je na kraju pojeo! Hahaha! Uzaludno ga pokušavala naučiti crtati pokazivajući mu da olovkom može šarat po papiru, al njemu je isplativije bilo da pojede tu olovku i papir! Hihi! A onda zadnji kavez u kojem je stajao neki slatki majmunčić! Al' kad skuži da mu nećeš ništa dati postane pomalo drzak! I tako mi njemu, da ne ispadnemo nekulturni, ponudimo duvan (hahaha) kojeg je pojeo skupa s filterom (hahahahaha).

I kad smo sve obišli, uhvatili se mi crtanja. Fascinirana Kate zauzme poziciju na stijeni ispred bjeloglavog supa. U transu Kate crta supa, dok se Kaja popeo na kamenčinu i pokušava uhvatiti razigranu liju u nekoj normalnoj pozi! A ja prvo počela s nojem, pa sa zekom, pa završila na liju koja je ispala ko vuk pa je prozvana vukom! : „I... ga!“

Kaja: „Bolje pred kavezom, nego u njemu.“

I tako mi "ufurani" u crtanje zaboravili na vrime, a Zoo zatvara u 5. I slučajno se ja nešto vrtila oko roda i totalno slučajno opazi me stražar i kaže da je on već odavno zaključao sve i da moramo ic! J... te da me nije ubra ostali bi cilu noć među beštijama! Zamisli! I mi izašli i još se malo motali po Marjanu, potpisali se i ostavili trag, a u međuvremenu je Kate nabacila par stihova o degradiranom horizontu i stvorila savršenu pjesmu!

Po mračini se vraćali istim kamenim skalama i opet propatila sve muke i u svemu tome Kate izgubila svoju omiljenu kapicu. U Prerade uzeli čokoladne krafne, natukli se ko stoka i svi na 6-icu i doma! I sad satrana ovo pišem...

Pa evo i naslikavali smo se pa sam probrala najbolje slike!

Kate, Kaja i Ela 26.10.2006.

Predmet: etika

SLOBODA – LET - USPJEH

Radionica: Galeb Jonatan Livingston

Razred: 1. a i b

Tina: „Ako čovjek želi, može postići uspjeh. Kad izgubi nadu, kao da je izgubio želju.“

Vini: „Kako živjeti savršeno u nesavršenom svijetu?“

Ivana: „Moje nebo je dati od sebe najbolje.“

Anđela: „Kad učinimo nešto hrabro što nitko ne očekuje, učinili smo savršenstvo.“

Josipa: „Kad čovjek nema slobode, nema ni drugih osjećaja. Moja sloboda je moj um, moji osjećaji, moja mašta...“

Domenika: „Nebo je jedino savršenstvo. Ne ovisi ni o čemu.“

Edo: „Čovjek granice pomiče razvojem znanosti. O čovjeku ovisi kada i gdje će postaviti granice, hoće li kršiti prirodne zakone...“

Petra: „Meni su granice postavili roditelji odgojem.“

Alma: „Svaki let je rizik.“

Andrea: „Gledajući nebo, zapitam se što je prostor i što je vrijeme? Kad bih znala odgovor, znala bih što je savršenstvo.“

Jasna: „Kad postigneš to što želiš, opet nisi sretan. Javlja se nova želja.“

RUKE VEŽU OBALE

U organizaciji Lions klubova «Marjan» iz Splita i «Val Vibrate» iz Italije u posjet našoj školi je došlo sedam učenika i dva profesora iz škole keramike ISTITUTO STATALE D'ARTE «F. A. GRUE» iz mjesta Castelli, pokrajina Teramo.

U Splitu su bili od 26.-30.rujna 2006.godine. S njima su došli i njihovi „lionsi“ i bili su smješteni u studentskom domu.

Od utorka do petka bili su gosti naše škole. Zajedno s našim učenicima radili su u staklu i keramici. Keramika se radila u učionici pod nadzorom našeg profesora Miroslava Radeljaka i talijanskih profesora. Sa staklom se radilo u učionici «tehnologija» pod vodstvom profesorice Julijane Voloder. Talijani su donijeli popriličan broj keramičkih predmeta. Dio njih je darovan našoj školi, a drugi dio smo bojali zajedno s našim radovima.

Od stakla su se radile životinje i jedrenjaci. Po dva dana se radilo u staklu i keramici. U petak su nam u posjet i razgledavanje škole došli njihovi „lionsi“ koji su se odmah učlanili u naš Klub pijača vode. Najveće oduševljenje i zanimanje je izazvao talijanski profesor Francesco di Simone koji je s tolikim umijećem i jednostavnošću radio vaze i zdjele od gline na lončarskom kolu. Vrhunac ove akcije pod nazivom RUKE VEŽU OBALE je bio u subotu 30. rujna u Konzervatorskoj galeriji gdje je otvorena izložba zajedničkih radova uz plakate o miru OŠ Manuš. Plakat naše izložbe je dizajnirao prof. Nikola Skokandić. Na izložbi su govorile predsjednice Lions klubova: dr.Vanja Šandrović-Mucalo, Loredana Sabatucci i subguverner dr. Borben Uglješić, prof. Nicola di Giuseppe i ko-ordinatorica projekta, naša profesorica, Jasenka Splivalo koja je dočarala šum mora iz njenog IMP-ea, tj. imaginarnog muzeja profesorice, što je izazvalo veliko oduševljenje nazočnih. Prof. Splivalo je također predsjednicama obaju Lions klubova poklonila keramičke lavove koje je izradio prof. Miroslav Radeljak. Talijanskim je profesorima poklonila i album fotografija koje su slikane za vrijeme rada u radionicama naše škole. Osim što je ova akcija smišljena kao susret učenika, ona je bila i humanitarnog karaktera. Svi eksponati koji su izloženi bili su ponuđeni na prodaju, a prikupljeni novac se donirao Udruzi slijepi i slabovidnih osoba u svrhu kupnje zvučnih semafora za slijepi i slabovidne osobe koji su od velike važnosti.

Glavna namjera ove akcije je stvaranje novih prijateljstava, pa je susret završen nastupom folklorne grupe OŠ Manuš i klapa. Vjerujem da su Talijani, iz naše škole, Splita i stalih industrijskog dizajna: Dajani Džafo, Ivani Kaliterna, Maji Ostojčić i Rini Rilje, te učenicima iz Italije: Filippu di Stefano, Ricardu di Stefano, Luci di Francesco, Luci Ginoble, Marzia Ferzetti, Ilenia Ruggeri i Ani Maria Purice

mjesta koja su posjetili na poslijepodnevnom izletima, kući ponijeli samo riječi hvale i zadovoljstvo što su posjetili našu školu i naš grad. Ovo zaključujem po riječima njihovih učenika i profesora koji su oduševljeni našim gostoprimstvom. Ravnatelj škole «F. A. GRUE» izrazio je volju i želju da im naši učenici uzvrate posjet. Doznali smo da je njihov je kraj kolijevka keramike, prije nego Faenza! Njihovo mjesto Castelli ima 300 stanovnika, škola ima 60 učenika, a čak 50 obiteljskih tvrki proizvodi keramiku.

Nadam se da će naši učenici, koji budu dobili čast da uzvrate posjet, našu školu predstaviti u najboljem svjetlu i da će opravdati povjerenje koje im je dano te da će kući doći s lijepim iskustvima i što je najvažnije s novim prijateljstvima.

Učionici iz Italije u radionici ŠLU

Ivana Kaliterna, 4. r. industrijski dizajner
Mentorica: Julijana Voloder, prof.

Na ovoj akciji zahvaljujemo:

- Lions klubovima «Marjan» i «Val Vibrate» koji su sve ovo omogućili
- djelatnicima i polaznicima naše škole i škole 'F. A. GRUE'- profesorima: Jasenki Splivalo, Miroslavu Radeljaku, Julijani Voloder, Nikoli Skokandiću, Francescu di Simone, Nicoli di Giuseppe i učenicama 4.b

Ivana Kaliterna, 4. r. industrijski dizajner

Maturanti šk. godine 2006./7.

ODJEL: GRAFIČKI DIZAJNER

RAZREDNIK: Nikola Skokandić

1.	ALILOVIĆ MARINA
2.	BRALIĆ TINA
3.	FILIPOVIĆ LJUBICA
4.	JAKOVČEVIĆ ANJA
5.	MARAČIĆ VEDRAN
6.	MATULIĆ LUKA
7.	MILJAK LJUBICA
8.	POGORELIĆ KATARINA
9.	RADIŠIĆ LUKA
10.	ŠARAC ANAMARIJA

ODJEL: KIPARSKI DIZAJNER

RAZREDNICA: Ivana Jurić, prof.

1.	DRAGIČEVIĆ DRAGOSLAV
2.	BUMBAK TONI
3.	BOJIĆ MARTINELA PONA VLJAČ
4.	GOVORKO ANDREA
5.	PUIZINA ANTE
6.	SUNARA MARCELA
7.	TADIĆ ANA
8.	VOJKOVIĆ MARINA

ODJEL: FOTOGRAFSKI DIZAJNER

RAZREDNICA: Svjatlana Paligorić Miše, prof.

1.	BOKO MAJDA
2.	BUHA INA
3.	BUI MIA
4.	GOJSALIĆ PETRA
5.	KATIĆ KARLA
6.	MARKETIN IVICA
7.	MODIC KSENIJA
8.	PRVINIĆ MILA
9.	ŠIMIĆ MAJA
10.	ŠPERAC NAĐA

**PREMA ODLUCI
NASTAVNIČKOG VIJEĆA I
PREMA ODLUCI UČENICOM
GENERACIJE PROGLAŠENA JE
INA BUHA, 4. RAZRED
FOTOGRAFSKI DIZAJNER.
ČESTITAMO!!!**

ODJEL: SLIKARSKI DIZAJNER

RAZREDNIK: Marko Amižić, prof.

1.	ČAGALJ TEA
2.	DOBROŠEVIĆ IVANA
3.	JELASKA ANJA
4.	KATUNARIĆ ANA
5.	KOLAK DIJANA
6.	PAPARELLA KATARINA
7.	RADOŠ ANA
8.	SVETIĆ ANTONIA
9.	TOPIĆ MARIO
10.	VIDOVIĆ IGOR

ODJEL: INDUSTRIJSKI DIZAJNER

RAZREDNICA: Žina Punda, prof.

1.	BAKOTIĆ PETRA
2.	DELALLE PETRA
3.	DOMAZET NINA
4.	DŽAFO DAJANA
5.	GLUMAC ANDREA
6.	KALITERNA IVANA
7.	MILJANOVIĆ MARCELLA
8.	OSTOJIĆ MAJA
9.	RILJE RINA
10.	SKENDER MARINA
11.	TOPIĆ MELANI

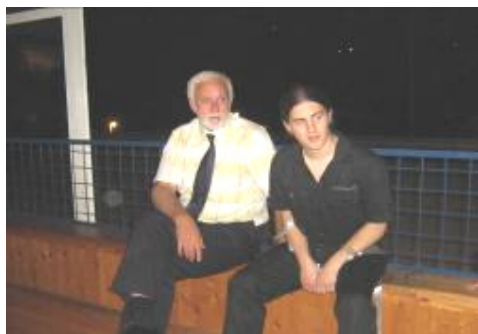
ODJEL: DIZAJNER ODJEĆE

RAZREDNICA: Suzana Budimir, prof.

1.	ASANOVIĆ ANAMARIJA
2.	BILIĆ ANDREA
3.	BOJIĆ JELENA
4.	BURSAĆ BARBARA
5.	CVITKOVIĆ KATARINA
7.	KAPOV NEVEN
6.	KRSTIĆ PETRA
8.	MARASOVIĆ EMA
9.	PEZIĆ SLAĐANA
10.	SUBAŠIĆ ŽANA
11.	VRANČIĆ ANJA

ZA ALBUM:

Maturalna zabava 2007.

PEPSI S AROMOM

ZODIE

Nevjerojatno!!!

Pijete pepsi?

NE!

Pijete vodu?

NE!

Pa što pijete?

PEPSI S VODOM!!!

H₂O

PEPSI + VODA [®]

Osvrt na kazališnu predstavu:

Fedra – (ni)je žena našeg doba

Fedra je jedna od najpostojanih ljubavnih priča antike, nastala iz pera Jeana Racinea, a premijerno izvedena na 53. Splitskom ljetu.

Fedra je jedno od najljepših djela francuskog klasičnog repertoara koje govori o ljubavi mačehe prema posinku, postavljajući pitanje pravednosti zakona i morala, odnosu obitelji i društva prema tako moćnoj strasti. Aktualnost ove predstave leži u rastrzanosti između pitanja javnog i privatnog, a koje uvijek teži pitanju časti i morala. Aktualno je također pokazivanje palete snažnih emocija: straha, ljubavi, neuroze...

Predstava, u režiji Marca Sciacalugea, savršeno je uklopljena u ambijent Dioklecijanovih podruma koji datiraju iz doba antike, pa redatelj nije morao pretjerano intervenirati u scenografiju.

Iako je to jako nepovezano, za glazbene brojeve (kojih je bilo malo), pobrinuo se, u svijetu jako poznati indijski glazbenik koji svira na tradicionalnom indijskom glazbalu. Jedna od najjačih karika za uspješno postavljanje povijesne drame na scenu (u ovom slučaju na pustinski pijesak), imala je kostimografija. Bogati kostimi u stilu Aleksandra Velikog, savršeno su se uklopili u cijelu predstavu.

Predstava nije imala značajnijih zapleta, ali zato puna emocija - snažnih i dubokih.

Striktno se držeći teksta i bez velikih promjena, redatelj nije pogriješio. Svu radnju smjestio je u istu prostoriju, pa je time anulirao potrebe mijenjanja izmjene scene.

U ovoj drami nema vanjskih događanja, već je sva snaga teksta usmjerena na unutarnje procese likova. Jedini pogled u „izvanjski“ svijet predstavlja visoko postavljani prozor koji je simbol nedostižnosti i služi i kao Apolonov žrtvenik.

Iako su mnogi izrazili protivljenje dovođenju zagrebačke glumice, pored toliko splitskih, Bojana Gregorić je briljirala u ulozi Fedre, glumu je podigla na viši standard.. Bojana je do kraja iskoristila svoj talent, prirodni šarm i inteligenciju. Ipak su se našle neke sitne zamjerke: presnažni rasponi između šaputanja i histeričnog vriska.

Mijo Jurišić, osječki glumac, zbog svojih godina bio je, naizgled sjajan izbor za Hipolita, ali mu je nedostatak još neizgrađen scenski govor. Umjesto da Hipolita pokaže snažnog i neustrašivog, Jurišić je odigrao nježnog, krhkog i usplahirenog mladića. Možda je upravo tome pridonio njegov piskutavi glas bez intonacije.

Osim Trpimira Jurkića i Dijane Vidušin, ostali glumci nisu vrijedni spomena. Uz izgubljenu preciznost u scenskom govoru i pokretu, pogrešni akcenti su letjeli na sve strane. Posebnu pohvalu zaslužuje Aleksandar Cvijetković potvrdivši svoje glumačko iskustvo pokazavši snažnu i dojmljivu izvedbu.

Veliki propust u organizaciji bilo je postavljanje gledališta koje je bilo podijeljeno na stranu „B“ i stranu „A“. Ova posljednja strana nije mogla vidjeti veći dio pozornice. Iako bi se od ove klasične priče mogla složiti sapunica našeg doba, Fedra se tu ipak ne bi snašla, jer ona nije žena

21. stoljeća. Racineova Fedra nije sigurna u sebe, manipulirana je okolinom i mučena surovošću svoga doba.

Miran Vukušić 2. r. fotografski dizajner

SALON GALIĆ:
Tradicionalna svibanjska izložba
učeničkih radova
Tema: 100 godina škole

S izložbe

**GRADSKA KNJIŽNICA
JURJA ŠIŽGORIĆA, ŠIBENIK:
IZLOŽBA UČENIČKIH RADOVA
(GRAFIKE U BOJI)**

*Na otvaranju izložbe školu je predstavljala Željka
Milošević Paro*

Mentor učenicima: Nikola Skokandić

Kordinatorice izložbe: Vanja Škrobica, i Zdenka Bilušić

Split se dostojno odužio Vidoviću

Ideja o osnutku Galerije Vidović u Splitu, rodila se davne 1953. godine, dakle neposredno nakon slikareve smrti. Ali tek ovih dana, točnije 27. listopada, konačno je ta ideja realizirana. Poznata kuća Andrić, na Poljani kraljice Jelene kraj Srebrnih vrata, udomila je najljepša djela slavnoga slikara i otvorila vrata posjetiteljima. Završilo je seljenje Vidovićevega bogatoga opusa s brojnih privremenih adresa, a time su prestale višegodišnje rasprave o tome gdje, kako i kada odati poštovanje ovom velikanu hrvatskog slikarstva.

Činilo se da smo da je Split bio pod dojmom svečanosti i da je brzo zaboravio polstoljetni put od ideje do realizacije, put koji je počeo kad je Vidovićeve obitelji gradu Splitu ponudila slike i atelijer uz minimalnu naknadu. Tada su počeli pregovori, razgovori ... Tek prije sedam godina otvorena je svojevrsna protestna izložba pod nazivom "Privremeni postav galerije Emanuel

Vidović", a Igor Zidić tada se javno zapitao: "Je li Vidović nedostojan Splita, ili Split Vidovića?"

Ovaj događaj bio je svojevrsni izazov i prozivka odgovornih. Muzeju grada ubrzo je predana na upravljanje klasicistička zgrada Andrić (izgrađena 1830.) koju je arhitekt Željko Kovačić adaptirao za galeriju. Kovačić je planirao da u kući, koja se nalazi u povijesno - urbanom arealu u blizini same katedrale, ostane sačuvan dio zida Dioklecijanove palače, ali je želio ostvariti i komunikaciju velikog slikara, posjetitelja i interijera (zidova). To je postigao koristeći se Vidovićevim sfumatornim tonovima žute, plave, crvene i zelene boje.

Stalni postav Vidovićeve galerije čuvat će radove iz svih umjetnikovih stvaralačkih razdoblja. Tu je više od sedamdeset slika, atelijer s dvjestotinjak raznih predmeta, umjetnikova knjižnica te razni dokumentarni materijali (plakati starih izložbi, fotografije i katalozi...), Vidovićeve crteži i karikature. Svijećnjaci, kipići, lutke iz umjetnikova atelijera, namještaj, antički terakotni vrčevi, vaza iz antičke Salone, odljev čuvenih vratnica splitske katedrale, rokoko svijećnjaci, empire satovi – muzej su sam po sebi - jer svjedoče o građanskom ukusu Vidovićeve vremena.

Vjerujemo da se otvaranjem ove galerije Split konacno odužio svom najboljem portretisti kojem ni boravak u Italiji nije zamaglio sjećanja i nisu ga ljepote venecijanskih kanala udaljile od melankoličnih, sjetnih sutona u splitskoj luci. Dapače! Vidović je odlučio podijeliti s nama skrivene, duhovne tišine interijera starih splitskih i trogirskih crkava i katedrala, odveo nas u kutke svoje sobe i atelijera, ponudio pladanj (mrtve) prirode rakova i riba, cvijeća i voća. Zadržavši lirski karakter i toplinu samoće, Vidović je izgradio umjetničku individualnost i posebnost. Njegovo slikarstvo je bez vrtloga i provokacije, bez drske avanture i stroge koloristicke dramaturgije... Umjetnik je ostao ustrajan u

gradnji svog samotnog, intimnog slikarskog svijeta akcentiranog vidovićevekim bojama tišine.

I dok su mnogi Vidovićevevi suvremenici tražili nadahnuće i pokušali graditi karijeru u europskim gradovima, Vidović je dobrovoljno ostao "zarobljenik" svoga grada i njegove luke ali i Trogira u kojem je proveo dio djetinjstva. Na ovim je prostorima, daleko od svjetla europskih umjetničkih tokova, (iz)gradio jedno intimno, produbljeno, nijansirano i poetično slikarstvo koje stoji uz bok najboljim ostvarenjima onoga vremena.

*Vanja Škrobica, prof.
(tekst iz Školskih novina, Zagreb)*

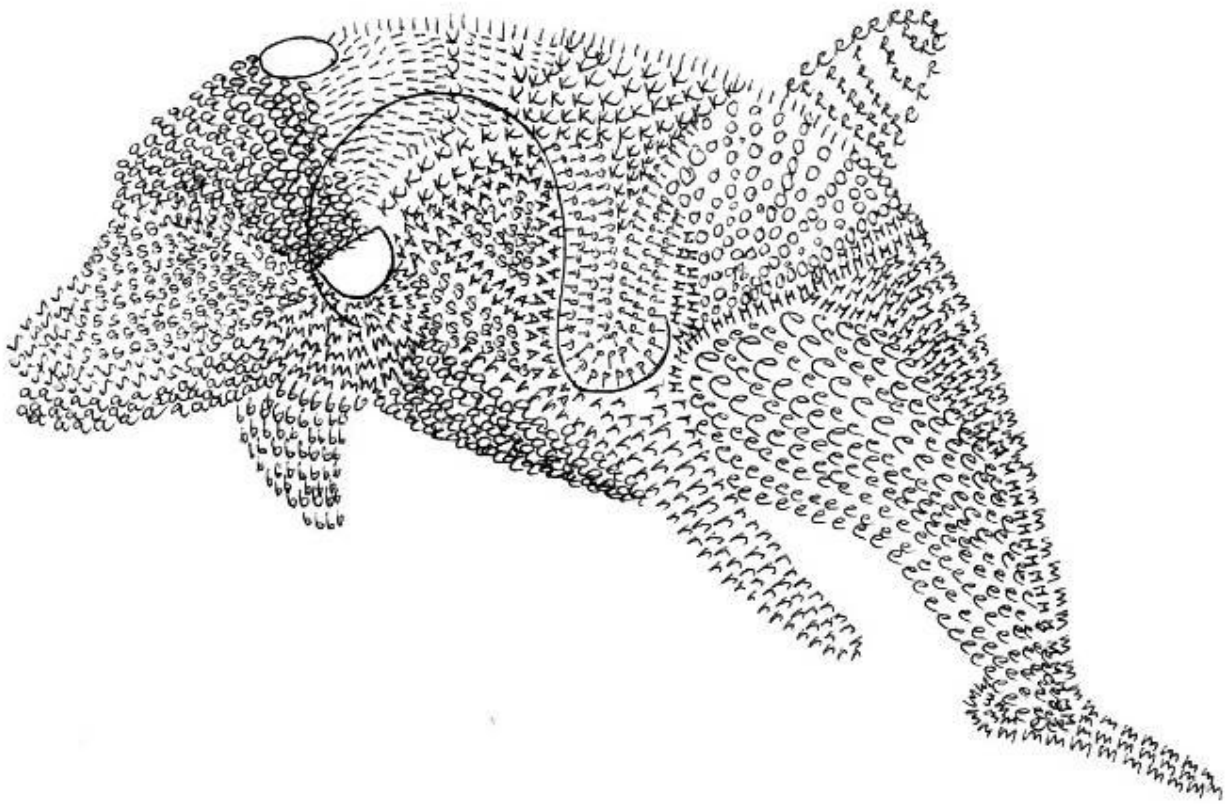
SURADNJA ŠKOLE I TVRTKE SMS :

Tajni osmjech Mona Lise

Izložba učeničkih radova u Ipercoop-u, Kaštela

*Mentori: Željka Milošević Paro i Kristijan Falak
Sudjelovali učenici fotografskog odjela: Ina Buha, Ksenija
Modić, Nađa Šperac, Mila Prvinić, Mia Bui, Petra
Gojsalić*

TEKST: DA SAM BAREM MORSKI PAS

NEVEN KAPOV, 4.6

TIMSKI RAD

- Timski rad je zakon. Uvijek možeš okriviti nekog drugog.
- Imati odjeljak za pušenje u restoranu isto je kao imati odjeljak za mokrenje u bazenu.
- Nikad ne ispituj dubinu vode s obje noge.
- Udaranjem glavom o zid trošite 200 kalorija na sat.
- Alkohol je naš najveći neprijatelj. Samo kukavice bježe od neprijatelja.
- Bio sam na IQ testu. Srećom bio je negativan.
- Moguće je spasiti puno stabala ako država prestane tiskati obrasce za porez.
- Prodaje se pas. Jede sve i voli djecu.
- Nepismeni? Pišite za besplatnu pomoć.
- Nikad ništa nemojte raditi po prvi put.
- Kokoš je način na koji se jaje razmnožava.
- Postoje samo dva pravila za uspjeh: (1) Nikad nemoj reći sve što znaš.
- Čestim spavanjem možete spriječiti starenje, pogotovo ako to radite za vrijeme vožnje.
- Teško je biti nostalgičan kad se ničega ne možeš sjetiti.
- Ako nosite jednu crnu i jednu smeđu cipelu, velika je vjerojatnost da kod kuće imate još jedan takav par.
- Pomozite čovjeku u nevolji i on će vas se sjetiti kad opet bude u nevolji.
- Luk: rijetka vrsta povrća koja vas može rasplakati. Suprotno od marihuane.
- I poštenog čovjeka možete potkupiti, samo morate pošteno i platiti.
- Ako imate težak problem, dajte ga lijenčinama. Oni će naći najlakše rješenje.

Splitski dir

SPLITSKI KLUBOVI

Nema mnogo noćnih klubova u Splitu, možemo ih izbrojati na prste, ali nisu tako bezazleni kao što mnogi misle. Kada djeca dođu u dob puberteta tada im je naravno, najteže. Svi se sjećaju te dobi, a mnogi je gledaju kao najteže vrijeme života, jer upravo tada tražimo sebe i rijetko se dogodi da se odmah nađemo, bar što se izlazaka tiče. E upravo tu započinje ova tema.

Puno se toga ne zna u vezi ovoga grada. Svi znamo da ima droge, alkohola... Ali što se u dubini događa???

Split možemo podijeliti na četiri „dijela“:

1. Ovdje se nalazi skupina ljudi koju možemo svrstati unutar Dioklecijanove palače. To su alternativci (ne zaboravimo da pričamo o srednjoškolicima). Tu susrećemo tzv. metalce, rokere, punkere, hipije, skinheadse...Metalci i rokeri danas prevladavaju, ostali su „izbljedjeli“. U većini slučajeva oni izlaze po kaficima koji ne rade noću, tu vise po cijeli praznog džepa. Petkom i subotom se troši alkohol i droga i tada većina odlazi u Dom mladeži ili u klub O'hara (ovaj drugi nije toliko za srednjoškolce).

U Domu mladeži vikendom se može naletjeti na koncert. Tamo se može vidjeti svašta, pogotovo pred zgradom (rulja pijanih koji sjede u vlastitoj i tuđoj bljuvotini i „ključaju“). Cure se oblače uniformno, većina je u crnom s „ernilom“ oko očiju. Oni se ne natječu tko ima bolju marku

odjeće na sebi, ali mislim da je među njima najveći postotak pokušaja samoubojstava među curama u gradu, a prevladava depresivno stanje. Momcima je najbitnije tko može više popiti alkohola ili tko je više puta „pa' sa dimon“.

Više ne možemo reći da su samo Peristil i Get leglo narkomana, sada su to ipak čišći dijelovi grada.

2. U ovu skupinu spadaju oni koji slušaju narodnu glazbu ili tzv. cajke. Prije par godina, kada bi netko samo spomenuo da sluša takvo što, vjerojatno bi dobio po kostima. Ne zbog glazbe, koliko zbog osjetljive teme Domovinskog rata, budući da upravo ovu glazbu identificiramo s našim istočnim susjedima. Svi znamo da predrasude neće tako brzo nestati iz naš prekrasne zemlje pune ljudi oboljelih od PTSP-a. No ne radi se ovdje o narodima, već o mladima koji to slušaju. Oni izlaze u klubove Metropolis (koji je tek nedavno promjenjen u klub za narodnjake), Paganini, Jungla, Pamela...

Petnaestogodišnjakinje izgledaju kao da imaju barem dvadeset, momci najčešće obrijane glave, zlatni lančić oko vrata i naravno zlatna naušnica. Cjena ulaznica je previsoka za srednjoškolce, a izvođači u tim klubovima su pretežito žene oskudno obučene, a skoro je svaki dio tijela napunjen im je silikonom ili botoksom. Obično, dečke koji tamo izlaze, zovemo „đikani“ ili seljaci koji su se spustili na more. U ovoj skupini uvijek ima nereda: razbijanja čaša, tučnjava, pa čak i oružja i krvoprolića. Ne

smijemo zaboraviti ni to da i po tim klubovima ima više droge nego alkohola, iako se čini suprotno.

3. Partijaneri čine treću skupinu koji slušaju elektronična glazbu. Takva glazba se ne pušta uvijek u istom klubu, nego se najavi gdje i kada. Ovu skupinu stariji teško razumiju jer je za njih takva glazba obično glasno bubnjanje u ušima.

Partijanere zovu tehno vjevericama: svi su slično obučeni, sličnih frizura. Sada su, recimo, u diru „buće“, čizme koje upadaju u oči svojim oblikom i veličinom. Neki ih uspoređuju s mrtvom životinjom na nogama. Te čizme idu uz tajice i malu suknju, majice u svim bojama plus dodatci kao što su narukvice i obruči. Mislim da ne moram puno spominjati ekstazy (tzv bombon, botun), speed (tzv. brzina, brzo), kokain (tzv. koka, bijelo)...

DJ-evi na ove partije dolaze sa svih strana svijeta. Na partyju se pleše do ranih jutarnjih sati, a poslije toga se organizirano ili u manjim skupinama ide na „after“, tj ponovno skupljanje istih ljudi na drugom mjestu popodne ili navečer sljedećeg dana.

U takvim klubovima cure, ako su neoprezne, mogu nastradati (drogu ubacuju u piće).

4. Šminkeri su posebna skupina. Da bi se upalo u njihovu ekipu, treba imati odjeću s najboljom markom. Dečki ne mogu ući bez pravih cipela, tenisice su striktno zabranjene. Takva mjesta vrve od sponzoruša. Njihova omiljena mjesta su Vanilla, Tribua, Ekvador.

Glazbu ovog đira čujemo najčešće na radio postajama, manji hitovi (Dražen Zečić, Jasmin Stavros, Jole..).

Po ovakvim mjestima ne možemo naići na srednjoškolce, više na studente.

U ovakvoj maloj metropoli, kako vidimo, ima mjesta za svačiji ukus i svačiji džep.

Katarina Pogorelić, 4. r. grafički dizajn

MEĐUŽUPANIJSKA MATURALNIH RADOVA IDIVA, VARAŽDIN 2007 IZLOŽBA.

IDIVA je izložba maturalnih radova iz svih škola Lijepe naše. Ovo je pilot – projekt i održao se u Varaždinu. Mi smo nastupili kao gosti, dakle izvan konkurencije. Nekoliko maturalnih radova u Varaždin je nosila prof. Željka Milošević Paro.

Naši radovi na izložbi: Mentor: Miroslav Radeljak, prof.

LUKA JAKIĆ 06

Tema: Stereotipi
Autor: Luka Jakić, 2. r. grafički dizajner

Uspješno učenje pomoću umnih mapa

70-tih godina prošlog stoljeća engleski profesor Tony Buzan tražio je novi način zapisivanja bilješki kako bi pomogao svojim studentima u lakšem i uspješnijem učenju. Prilikom svojih istraživanja uočio je kako mozak "razmišlja" i bojom, i slikom, i oblikom... a ne samo linearno jednobojno kako smo dosada navikli pisati u naše bilježnice.

MIND MAPPING tehnika (koju je osmislio prof. T. Buzan) je zapravo sustav kojim bilježimo misli pri čemu je učenje, zapamćivanje i kreiranje lakše, zabavnije i učinkovitije. Ova tehnika se temelji na znanstvenim spoznajama o tome kako funkcionira mozak, na koji način pohranjuje i obrađuje podatke i informacije, te kako ih memorira, zadržava te na koji način se prisjeća tih informacija. Upotrebom MIND MAPPING tehnike nastaju MIND MAPS, tj. umne mape ili mape uma.

Svaka umna mapa gradi se na slijedeći način:

- 1.) U sredini se postavi centralna, glavna tema,
- 2.) iz centralne, glavne teme se dalje granaju podteme,
- 3) svaka podtema ima opet svoje podteme... i tako sve koliko treba dok iscrpite temu.

Važno je napomenuti kad god je to moguće svaki pojam treba imati sliku, simbol, boju...

Na ovaj način stimulira se rad i desne i lijeve polutke mozga. Upotrebom umnih mapa postiže se razvoj kreativnog mišljenja, povećava se koncentracija i motivacija, ušteda vremena, uči se lakše i sa uživanjem, smanjuje se osjećaj frustracije, poboljšava se samouvjerenost...

Umnne mape možete koristiti:

- **u obrazovanju:** učenje, stvaranje bilježaka, memoriranje, organiziranje učenja...

- **osobni svijet:** organizacija vremena, organizacija zabava...

- **obitelj:** planiranje financija, organizacija obiteljskih okupljanja, posjeta...

Treba napomenuti da se pri pisanju umnih mapa izgrađuje osobni stil jer je svaka osoba jedinstvena, dakle na istu temu svatko će imati različitu mapu.

Primjer:

Istoznačni pojmovi: umne mape, mentalne mape,

kognitivne karte, radijalno razmišljanje, mape uma, mind maps, mind mapping, umne karte

Aleksandra Dužević, pedagoginja

Tina Bralić,
4. r. grafički
dizajner
Mentor:
Nikola
Sokandić,
prof.

Odabrala Marica Butina, prof.

Ljubavni motivi u renesansi

Kroz prozor svjetlo isijava, a ne kroz moje oči.
Anđeli na nebu su, a ne u meni. Kosa plava je al'
nema aureolu. Noge tanke su al' božanski ne hodaju.
Nemam krila pa po zemlji hodam...

Takva sam hodam...

Niti božica, niti anđeo al' u glavi nečijoj letim i po
oblacima hodam, a moje oči od svjetlosti mogu biti.
Ljubav platonska to je ...

Vidio me u crkvi (valjda) i od tada um mu
opsjedam... Ime moje zna, s kime sam, gdje sam, da
sam bolesna...

Prije imala sam samo osvijetljene oči, a sada svjetlost
mi glavu, trup i moju plavu kosu obasjava... Puno
preuveličava pa eto, lebdim prozirno mu lice, oči se
još više sjaje od bolesti o kojoj više on zna nego ja
sama... Bolesna jesam ali ni „taj“ nije daleko...

Vidio me samo jednom?! A sve o meni zna...

Što će kad se na drugi svijet preselim: hoće li od
tankog kostura anđela stvarati umjesto crvi, kroz kosti
krila će mi prolaziti a s čelave lubanje još će duža
kosa rasti...

Katja Šimundić, 2.r. dizajner odjeće

Početak

U početcima živi optimizam, strast, euforija. U njima nema mjesta za pesimizam.

Najčešće proizlaze iz tame i stvaraju se iz želje za promjenom.

Najbolje vrijeme za početak je...pubertet.

Vrijeme kad neprestano stvaramo nove prilike za nove početke, otvaraju nam se vidici, osvajamo svemir...

Osjećamo beskonačnost koja nam daje neiscrpnu energiju pa svaki dan nosi odijelo novog početka. Pogreške ne plaćamo skupo jer imamo priliku sve započeti iznova, i bolje.

Svaki moj početak živi s krajem. Međutim, kraj nikada nije uspio okupirati moje misli, one su uvijek okrenute ka početcima.

Petar Gudelj, 3.r. industrijski dizajner

Rina Rilje, 4. r. industrijski dizajner

Dajana Džafo, 4. r. industrijski dizajner

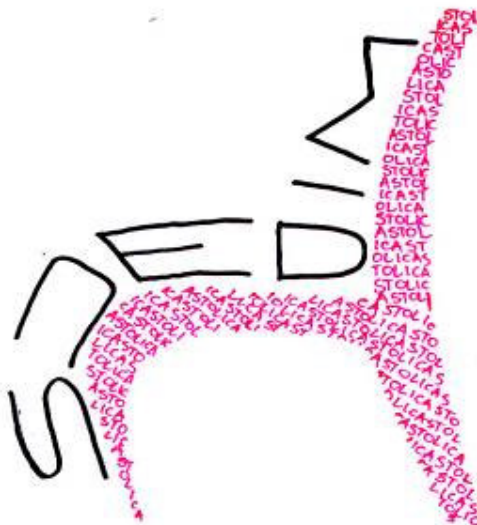

Ivana Kaliterna, 4. r. industrijski dizajner Mentorica: Dubravka Bodulić, prof.

10 zapovijedi opuštenosti

1. Idi ka svojim ciljevima!
2. Zadrži u isto vrijeme kontrolu i spontanost!
3. Pružaj dobrotu svojim prijateljima pa će je pružiti i oni tebi!
4. Otkrij sebe i ako ti je osobnost manjkava, nadogradi je!
5. Radi stvari koje želiš!
6. Ne dokazuj se osobama do čijeg ti mišljenja nije stalo!
7. Ono što ne možeš opravdati, obustavi!
8. Ne zamaraš se stvarima koje nemaju veze s tobom!
9. Uzđaj se u pomoć Božju!
10. Znaj kada treba odustati!

*Branko Rudić 3. r. industrijski dizajner
Mentorica: Dajana Vujević, vjeroučiteljica*

DIJANA KOLAK, 4. B

*Emilija Vranković, 3. r. slikarski dizajner
Mentor: Marko Amižić, prof.*

Kako izgledaju naša picavanja?

Profe, pitate se gdje smo kad nismo
u školi?

Evo nas! Na izletu na Braču!

Jure, Mia, Dina, Alen i Antonio

NOVE STRUČNE KNJIGE U ŠKOLSKOJ KNJIŽNICI (izbor)

1. Rose-Marie i Rainer Hagen, Francisco Goya
2. Michael Backemuhl, Rembrandt
3. Ingo F. Walther, Van Gogh
4. Barbara Deimling, Botticelli
5. Gilles Neret, Michelangelo
6. Gilles Neret, Rubens
7. Leksikon slikarstva i grafike
8. Andreas Prieuer, Veronese
9. Joko Knežević, Karikature
10. Mikhail Guerman, Vasilj Kandinski
11. Gary Schwartz, Rembrandt
12. Modern Chairs
13. Hanno Walter Krufft, Francesco Laurana
14. Nenad Cambi, Kiparstvo rimske Dalmacije
15. Vladimir Kučina, Oblikovanje keramike
16. Sara Carr Gomm i Paul Manzo, Goya

Zatvor ili škola?

Alajdin Bajrović, 3. r. grafički dizajner: grafit

... ogledalo

Da sam ogledalo izgledala bih bolje nego sad. Otmjeno, posebno, lijepo ... svi bi gledali u mene.

Ali zbog izgleda *trpit* višesatna lickanja arogantnih maminih maza? *Trpit* mukotrpa prigovaranja tinejdžera koji svo svoje slobodno vrijeme provode ispred mene - ogledala i kukaju o svom vrevelikom nosu iako imaju savršen profil.

Da sam ogledalo, vjerojatno bih *isplalila na živce*. Nitko normalan ne bi mogao podnijeti da se u njega bulji širom razgoračenih očiju, obrubljenih masnom debelom crnom olovkom. Vjerojatno bi mi se povraćalo od pustih korektora za lice, pudera, rumenila, sjenila i ostalih nefunkcionalnih artikala. I zamislite sadašnju tinejdžericu za 60-tak godina. Ja već staro, iznemoglo ogledalo umorno od tužnih *face* moralo bi buljiti u staricu s naboranim licem i slušati njen monolog o prošlim vremenima i ljepoti kojom je tada bio obdario Svemogući?!

Za nekoliko godina te starice ne bi bilo, ali gle, tu bih ostala ja, staro, iznemoglo ogledalo, antikvitet ... Ni moja ljepota ne bi bila kao nekada. Onda bi se netko za sto godina sjetio smjestiti me u muzej. San svake starudije. I taman kada pomislim da sam našla svoj mir, na pragu muzeja smotanom dostavljaču ispadnem iz ruke i razbijem se u tristo komadića ... Pokupe me i bace u smeće.

Eh, da sam ogledalo - žalila bih samu sebe.

Katja Šimundić, 2. r. dizajner odjeće

... dlaka na bakinom dvosjedu

Da sam ja dlaka na bakinom dvosjedu, bolje bi mi bilo da me njeno oštro oko ne *uhvati!* Ona bi uzela svoju turbo, mega, ogromnu četku za profesionalno, specijalno i učinkovito uklanjanje, odstranjivanje i uništenje dlaka s općenito svih mogućih i nemogućih površina koje se mogu i ne mogu naći u njenom stanu.

Ona samo okolo i naokolo *striže* svojim očima i traži te jadne dlake na koje je gotovo alergična ... A kada ih uhvati, samo što ih ne izloži i ne poreda u svoju spremu. Ono, znate, u staklene ormariće, s imenima ispod i mjestom gdje ih *uhvatila* - kao kolekciju kukaca!

I jednog dana tako se ja skrila iza hrpetine jastuka na njenom kraljevskom i besprijeckom čistom dvosjedu da me ona ne bi pronašla, ali to je bila gotovo nemoguća misija! Kada je pošla pomaknuti jastuke, uhvatila me *na djelu!!!* Brzinom je munje otrčala po svoju suradnicu - mega, turbo, ogromnu četku! I tada me više nije bilo ... Gorjela sam u paklu s ostalim jadnim dlakicama... A ona je bila presretna jer je u njenom domu sada jedna dlaka manje!!!

Katarina Sokol, 2. r. grafički dizajner

... krmelj u tvom oku

Jutro je. Kasniš. Nisi obavio jutarnju higijenu i zato sam tu ja. Osjećaš da s tobom nešto nije u redu i očajnički gledaš u nebo tražeći spas. Preko noći sam odabrao tebe i s tobom sam još uvijek premda se tome i nisam nadao. Mislio sam da si pametniji. No to mi se samo pričini jer vidim kako mi se polako prepuštaš. Više ne vidiš kako treba i ja to iskorištavam. Kad postaneš svjestan opasnosti, prekasno je - oči su ti se već zaljepile. Dok se kopraš u euforiji, kroz misli ti prolazi pjesma Mate Miše Kovača „Dalmacija u mom oku“. Ali ja nisam Dalmacija, više sličim na Južnu Ameriku i potpuno sam zagospodario tobom. No tada se dogodi ono najgore - od prevelikog straha poteknu ti suze koje su me uništile; od mene je ostala samo mrlja na tapetu.

Od tada nisi više nikad zaboravio na jutarnju higijenu.

Vice Ercegović, 2. r. industrijski dizajner

... tvoj kapak

Da sam tvoj kapak, neprestano bih treptao i gledao tvoje lijepe oči i pokazivao bih drugima da si moja i koliko mi značiš. Rješavao bih se svakog trna u tvom oku te bih ga zauvijek volio i čuvao.

Da sam tvoj kapak, stajao bih mirno da gledam predivan sjaj tvojih očiju.

Da sam tvoj kapak - pao bih kada bi ti pala suza iz oka.

Roko Bralić, 2. r. kiparski dizajner

... olovka

Evo me u pernici. Zelena, nova, lijepa olovka, novi James Bond HB 777.

Kako se danas veselim! Prvi put u životu idem pisati. Ali, joj - kako me pritišće ta ruka! Uprla je ta mala u papir, bole me svi grafiti. Ali ne dam se ja. Lijepo pišem tamnije i pritisak popušta. Ajme divote! Ali što je sad? Au! Zaoštrila me mala, smanjih se odjednom za jedan centimetar. Ali vidim ja da se mala umorila. Super, sad će biti tulum u pernici.

Pozvane su sve olovke i bojice, ali ne i flomasteri. Previše su umišljeni pa ih ne primamo u društvo.

Lijepo smo se ponapile, slomile sve vrhove i rasturili gumicu koja se sasvim slučajno našla u kvartu. Vratili smo joj milo za drago. Pa neće ona nas vječno brisati, kao da je glavna. Ali ne, mi imamo zadnju riječ i dulju povijest, mi smo šampioni, geni grafitni, i nećemo stati dok ne postignemo prevlast u pernici.

Tea Jurišić, 2. r. grafički dizajner

... silikon

Da sam silikon, bila bih jedna od najpopularnijih i najtraženijih stvari 21. stoljeća. Upoznala bih mnoge slavne osobe, uglavnom ženske, ali i muške homoseksualnih sklonosti. Neki bi sanjali o meni i ulagali sve napore da steknu dovoljno novčanih sredstava kojima će doći do mene pa makar gladovali. Ukratko, svi oni kojima manjka nešto u glavi pokušali bi to nadomjestiti *pumpanjem*. A neki biznismeni koji pak imaju nešto soli, a ne samo šuplju tikvu, iskoristili bi tu tres potražnju za mnom i napunili si džepove. Da sam silikon, svakodnevno bih se družila sa Sevom, Sopekicom, Pamelom, Ciganovićem ... Sigurno bih bila jako pametna. Ipak su to osobe od kojih bih mogla puno naučiti. Kao npr. kako napudrati lice, vrtiti stražnjicom, zamahnuti kosom, šetati psića po parkiću, glumiti u filmovima zaštićenim autorskim pravima... U svakom slučaju, bilo bi mi jaaako zanimljivo.

Maja Bašić, 2. r. dizajner odjeće

Dada - pokušaji maturanata

Odabrala Ivana Jurić, prof

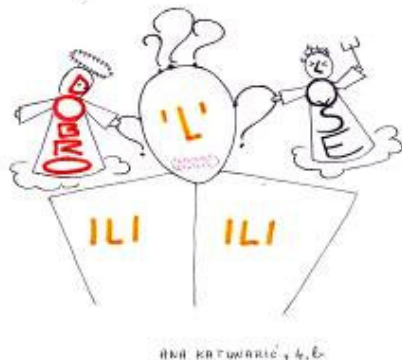

Iz školskih zadaćnica odabrala Marica Butina

Oni i JA

Političari... ne znam niti jednog normalnog. Mislim, istina je da oni ljudima i ne smiju reći svu istinu, ali recite vi meni kako netko može čuvati sve te laži, ja to nikad ne bih mogla, mene izjeda kad prešutim mami jединicu, dvije, tri... Stvarno, biti takav licemjer je užasno. Govoriti o gladi u svijetu, a imati pivsku trbušinu kojom mogu nahraniti pola Afrike ...

A činjenica koja te ubija je da sve ono na što ne možeš utjecati, želiš utjecati, a ono što možeš promijeniti (npr. sebe), niti ne pokušavaš. Kako ironično! Gadiš političare kako spavaju u saboru, a onda malo obratiš pozornost na svoje ljenčarenje i sve što vidiš je da spavaš cijelo jutro, cijelo popodne, svo svoje slobodno vrijeme! Gadiš političare zato što govore jedno, a rade drugo, a onda se sjetiš svojih lažnih, uzaludnih obećanja koja daješ ljudima oko sebe, i to ljudima koje voliš, do kojih ti je stalo, a oni ipak "mute" ljudima koje ne poznaju niti ih je za njih briga. Po tome si veći licemjer. Gadiš ih zato što im je stalo samo do njih samih, do njihove osobne koristi, a onda... opet se sjetiš sebe. Možda ih mrziš jer ne možeš podnijeti svoje ponašanje pa pokušavaš to prikriti gadeći njih koji su dovoljno moćni da i ne znaju da postojiš.

Ali nikad se ne zapitaš kako bi se ti ponašao da si na njihovom mjestu, nikad. Možeš li jamčiti da bi sebe promijenio? Ne, naravno! Bio bi kao i oni. I tako ništa od prljavog posla

ne radiš svojim rukama, ostali to rade za tebe, pa i ne shvaćaš što si napravio. Tužna je istina da su oni hrabriji od nas, pristali su upravljati nečim velikim, a to nije lako - kako god zvučalo. A mi ih i dalje nećemo cijeniti, ni voljeti. I na to su bili spremni, na što također mi nikad nismo, uvijek tražimo da nas baš svi vole. Zamislite kako je kad vas milijuni mrže...

Petra Vuletić, 2. dizajner odjeće

Srna Krstulović, 3. r. kiparski dizajner

LIDRANO 2007.: Diploma
Ministarstva prosvjete za
najbolji literarni rad

Čovjek istovremeno stvara i razara svijet

Grube ruke prebiru po alatu. Silueta muškarca, pred njim je na postolju velika bijela masa kamena. Kamen je neoblikovan i bez forme, no svejedno simpatičnog priprostog oblika. Neuredno rezani dijelovi te obline koje sjaje nevjerovatnom bjelinom. Čovjek bi ga gotovo ostavio takvog kakav je.

Pomalo hrđavi komad alata položen je na kamen. Oštri zvuk ispunjava sobu. Ne nedostaje puno, tek mali snježnobijeli komadić kamena koji je sad na podu. Čovjek sagledava i bira kako će i gdje udariti. Nema potrebe za razmišljanjem koliko će kamena završiti na podu i koji će nered napraviti dok se ideja prenosi u materiju.

Lupanje odjekuje sad već u gotovo pravilnim razmacima. Pod je

prekriven kamenjem. Od njih sad baš i nema koristi.

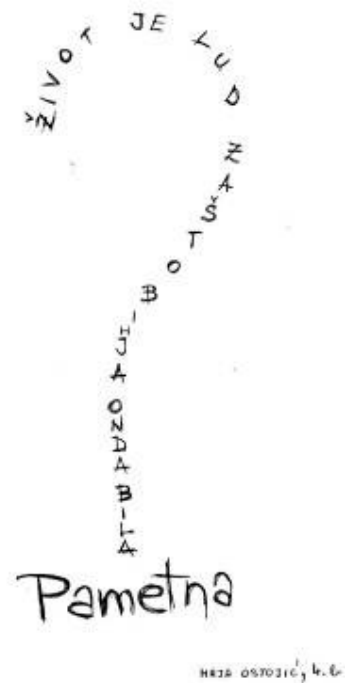
Na postolju neprepoznatljiva masa, nešto sasvim drugo. Ima formu i vidi se ljudski dodir. Na mjestima gdje su bile one velike prirodne izbočine sad su većinom praznine. Kamen se ne obnavlja, te praznine neće više nikad biti ispunjene.

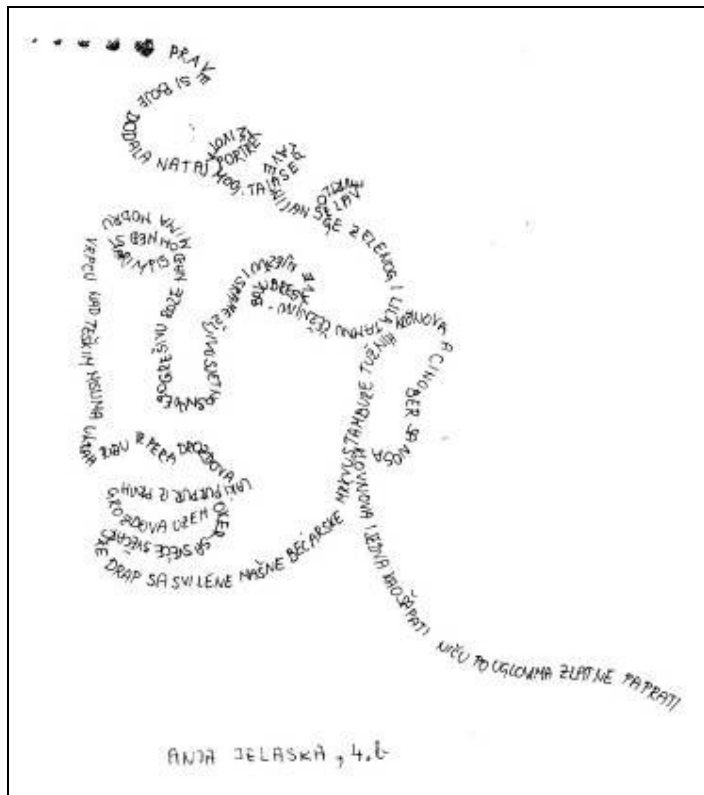
Ruka prelazi preko novonastalog reljefa te se diže velik bijeli oblak prašine. Zadržava se u zraku na par sekundi pa počinje padati. Kao čovjek na samrti dok prije trenutka umiranja uzima veliki udah, a nakon smrti zrak se neprimjetno ispušta iz beživotnog tijela.

Čovjek ponosno gleda svoje djelo. zbilja je lijep prizor ležeće djevojke. Jednim treptajem oka dalje prizor mijenja prašina, kamenje i prljavština na podu. Čovjek grabi metlu te uredno slaže otpad u hrpice. Ono što ne vidi je prašina u uskim pukotinama drvenog poda koje se nikako neće moći riješiti, ni malen ali oštar skriveni kamenčić na kojega će se sutra nabosti.

Kad ste vidjeli da je čovjeka pogodio metak, a da nije potekla krv?

Mia Pejović, 1.b

Odabrala: Ivana Jurić, prof.

21 gram moga života

Jedan gram posvećujem svojim roditeljima koji su zaslužni što sam tu, što sam rođen; drugi svima koje volim i ne volim, neka se prepoznaju; treći sreći koja je relativna; četvrti i peti tuzi pa me možda ostavi na miru; šesti svojim sinovima i iščekivanjima koji će uvijek biti uz mene; sedmi vlastitoj zločestoći koja paralelno sa mnom prolazi kroz putove odrastanja: osmi svim lažima – sitnim, velikim, potrebnim i nepotrebnim; deveti cenzuri koja me spašava od nabiranja nekih stvari; deseti Balkanu zbog kojeg sam takav kakav jesam; jedanaesti sjeni vlastite savjesti i svijesti; dvanaesti tom nedostupnom, teškom, kompliciranom i vječnom optimizmu; trinaesti petku trinaestom koji mi je oduvijek bio sretan dan; četrnaesti svim sitnicama i detaljima koji su ipak,..... ..,važni (Nada, note koje nikad nisam znao, Đoletove pjesme,...); sljedeća dva čuvam za sve greške koje jesam i nisam učinio, ali trpim i čekam kaznu radi njih; sedamnaesti za jednu zgodnu «purgericu»; osamnaesti, devetnaesti i dvadeseti ostavljam sudbini – neka ih čuva kao džokere. Zadnji gram neka se stvori ujutro kao kap rose na listu jednog stabla oraha po kojem sam se pentrao kao mali majmun, dok sam bio dijete, koji je rastao zajedno sa mnom, a sad je daleko, tako daleko da mi nedostaje, ali neka... Sad se pod njim igraju «neki novi klinci». A možda su ga i srušili...

Albert Kazi, 3.r. fotografski dizajner

PRE
VIŠE
SUZA
BILO
JE

UMOME RASTANJE
PIVU STANJE
NAŠEM UK

MELANI TOPIĆ, 4.6.

*Alajdin Bajrović, 3. r. grafički dizajner
Mentor: Nikola Skokandić, prof.*

*Kapi, učenički rad u
staklu
Mentorica: Julijana
Voloder, prof.*

Kako ironično!

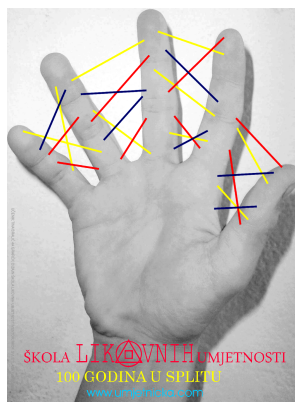
Nisam baš sigurna da je ovo najbolja moguća tema za mene jer nisam uvjerena da ću moći obrazložiti svoje mišljenje, ali pokušat ću. Ima puno stvari protiv kojih sam, ali političari... ne znam niti jednog normalnog. Mislim, istina je da oni ljudima i ne smiju reći svu istinu, ali recite vi meni kako netko može čuvati sve te laži, ja to nikad ne bih mogla, mene izjeda kad prešutim mami jedinicu, dvije, tri... Stvarno, biti takav licemjer to je užasno. Govoriti o gladi u svijetu, a imati pivsku trbušinu kojom mogu nahraniti pola Afrike, to nije normalno. Ponekad se zamisliš u kakvom svijetu živiš i što se moraš trpjeti, a pogotovo oni ljudi kojima je gore nego tebi sto puta. A činjenica koja to ubija je ta da sve ono na što ne možeš utjecati, želiš utjecati, a ono što možeš promijeniti (npr. sebe), niti ne pokušavaš. Kako ironično!

Gadiš političara kako spavaju u saboru, a onda malo obratiš pažnju na svoje ljenčarenje i sve što vidiš je to kako spavaš cijelo jutro, cijelo popodne, sve svoje slobodno vrijeme!. Gadiš ih zato što govore jedno, a rade drugo, a onda se sjetiš svojih lažnih, uzaludnih obećanja koja daješ ljudima oko sebe, i to ljudima koje voliš, a oni to govore ljudima koje ne znaju, niti ih je briga za njih, a oni to govore ljudima koje ne znaju, niti ih je briga za njih. Po tome si veći licemjer. Gadiš ih zato što im je stalo samo do sebe i do svoje koristi, a onda... opet se sjetiš sebe. Možda ih mrziš jer ne možeš podnijeti svoje ponašanje pa pokušavaš prikriti to gadeći njih koji su dovoljno moćni da te i ne znaju al nikad se ne zapitaš kako bi ti na njihovom mjestu, nikad. A možeš li garantirati (jamčiti) da bi sebe promijenio? Ne, naravno! Bio bi kao i oni. I tako ništa od prijavog posla ne radiš svojim rukama, ostali to rade za tebe, pa i ne shvaćaš što si napravio. A tužna je istina to što su oni hrabriji od nas, pristali su upravljati nečim velikim, a to nije lako kako god zvučalo. A mi ih i dalje nećemo cijeniti, ni voljeti, a i na to su bili spremni na što također mi nikad nismo, uvijek tražimo da nas baš svi vole. Zamislite kako je kad vas milijuni mrže...

Petra Vuletić,

UČENIČKI PLAKATI

TEMA: 100 godina škole

*Radovi učenika: Tina Bralić,
Ina Buha, Nađa Šperac,
Marina Alilović, Katarina
Pogorelić, Ljubica Miljak,
Anja Jakovčević, Anamarija
Šarac
Mentorica: Svjetlana Paligorić
Miše, prof.*

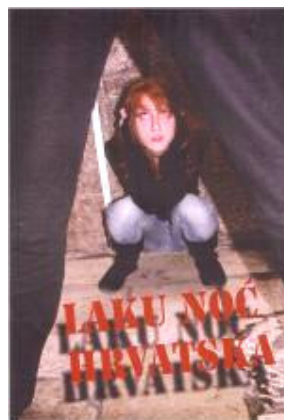
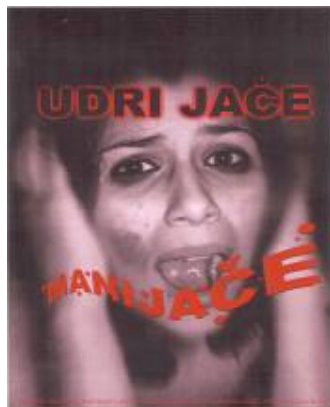

Dada pokušaj
Odabrala Ivana Jurić, prof.

NATJEČAJ:

STEREOTIPI U MOJOJ SREDINI

Sudjelovali učenici: Majda Boko (4. r. fotografski dizajner), Vedran Maračić (4. r. grafički dizajner) i Nađa Šperac (4. r. fotografski dizajner) Mentorica: Svjetlana Paligorić Miše

Nagrađeni rad Nađe Šperac

Mladi pjesnici

odabrala Marica Butina, prof.

[bijela],
gasi opuške u vodi,
pere ruke dvadeset sekundi, baš kako je doktor propisao,
ne dopušta prljavštinu.

[crvena],
ne zna je li kaplje ili kapa,
zatvorena je unutra, sa životinjama,
jer ne vidi boju svojih vjeđa.

Mia Pejović, 1.b

Izlet u Zagreb: posjet izložbi posvećenoj Da Vinciju

Organizacija i vođa putovanja Željka Milošević Paro, prof.

Nepoželjni nemir

Mene prejako peče.
Neću uspjeti
ozdraviti u ljepoti.

Strah od snova
probudio je gorčinu ...
ne baš poželjan nemir.
Duša sam
koja se smrzava
na putu do vatre.

Katarina Banić, 2. fotografski dizajner

Ponistra

Sa ponistre gledan:
vidin jude ča žure,
vidin dicu ča balun igradu
i žene ča spizu nosidu.

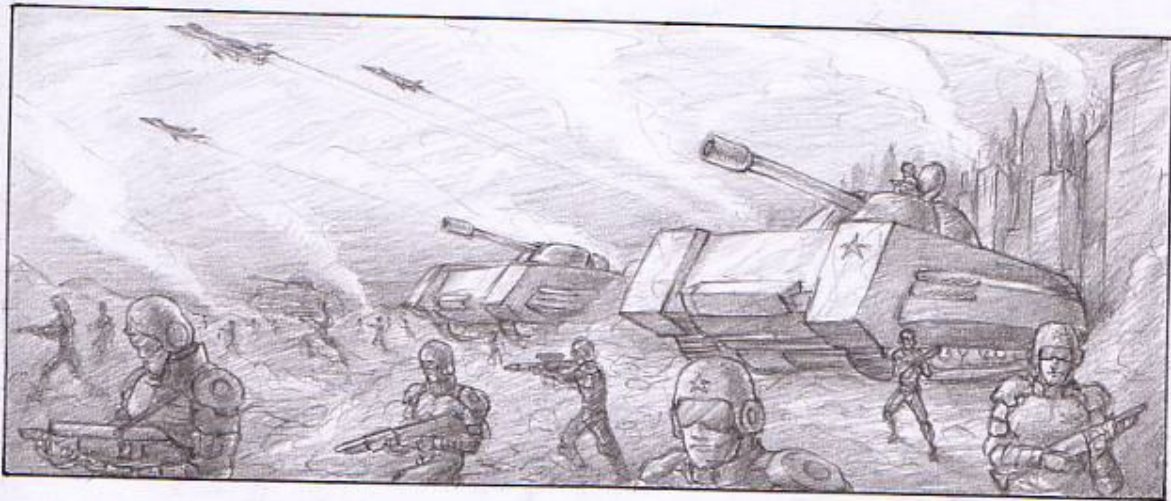
Sa ponistre slušan:
čujen ticu ča lipo piva,
čujen dicu ča graju dižu
i čaću di govori sinu.

Sa ponistre gledan i slušan:
vidin misec ča svitli iza oblaka,
čujen niki šušanj ča gre iz mraka.

Spuštan škure.

Filip Rogošić, 1.a

KAP VODE , KAP KRVI

BLAŽ KLARIĆ III.A,6

Preporučujem knjigu

Mi djeca s kolodvora Zoo

Christine F.

„Od radosti rađanja i postojanja, do zadovoljstva zbog propadanja i nestajanja“

Od svih knjiga u školskoj knjižnici koje su vezane uz temu ovisnosti, a posebice uz drogu, najviše mi se svidjela knjiga „Mi djeca s kolodvora Zoo“.

Knjiga mi se svidjela jer je iskrena i pokazuje bolnu ispovijest mlade Christine koja je rano upala u pakao droge i koja je hrabro progovorila o svojoj borbi s ovisnišću.

Dok je još pušila „šit“ (haš, hašiš) govorila je da je bolje sebe upucati u glavu nego postati fikser. Tada još ni sama nije znala da će postati „fikserica“.

Nakon što je iskusila heroin nije stala, nastavila ga je i dalje uzimati, u početku rijetko, no ubrzo svakodnevno. Još uvijek je mislila na početku da je ona ta koja upravlja heroinom, a ne on njome. Ali bilo je suprotno.

Trebalo je vremena da sebi prizna da je ovisnica. A to je bilo najteže. Priznati sebi da si ovisnik! Christine je voljela mladića Detlefa koji je također bio fikser. Da problem bude gori, i obitelj joj se rasula.

U ovoj knjizi vidim puno prkosa i mržnje. Knjiga je pravi, glasni poziv u pomoć, ali i upozorenje svima koji bi se našli u sličnim iskušenjima. Knjigu bi trebali svi pročitati kako se Christinina životna priča ne bi ponovila.

I ovisnike je pogrešno mrziti i optuživati. Treba ih razumjeti i pomoći im. Jer kaže se: „Prvo čovjek uzima drogu, zatim droga uzima drogu, na kraju droga uzima čovjeka.“

Zrinka Čizmić, 3. r. fotografski dizajner

Otisak na T-shirt (majicama); ex libris ; povodom 100 godina škole
Autor: Luka Matulić, 4. r. grafički dizajner

Mentor: Nikola Skokandić, prof.

Kuda ode naš hrvatski...?

«... nije kriva svjetina koja iziskuje gluposti, nego su krivi oni koji ne znaju ništa drugo da joj pruže.»

Cervantes: Don Quijote

Dovoljno je prošetati ulicom i pogledati natpise koji ponosno «vise» na trgovinama ponosnih vlasnika - frizerskim salonima, velikim trgovačkim centrima, kavanama, zalogajnicama i sličnim mjestima pa da se zapitam: Gdje li smo mi to? London? New York? Rim? Madrid?

Upravo zato su se naši učenici uputili na «teren», nisu morali ići daleko(svega nekoliko metara oko škole), kako bi prikupili engleske i druge napasnice koje se šepure po našem hrvatskom tlu. Svaka čast Europi, ali tamo nećete, sigurno, pronaći nazive ovim istih mjesta na hrvatskom. Uostalom, zašto bi? Pa oni imaju svoj jezik. Što onda nedostaje našem pa neprestano nešto, trajno i nepotrebno, posuđujemo od njih?

Jezik čini narod, a narod bez jezika je «tijelo bez kosti» (krilaticu posuđujem od dobrih starih iliraca koji se mukom izboriše za naš standardni jezik).

Kladim se da polovica zaposlenika ovih istih mjesta, koja su posjetili moji učenici, ne bi znala objasniti naziv mjesta na kojem rade.

Uostalom, što ih briga na kojem jeziku je natpis?!

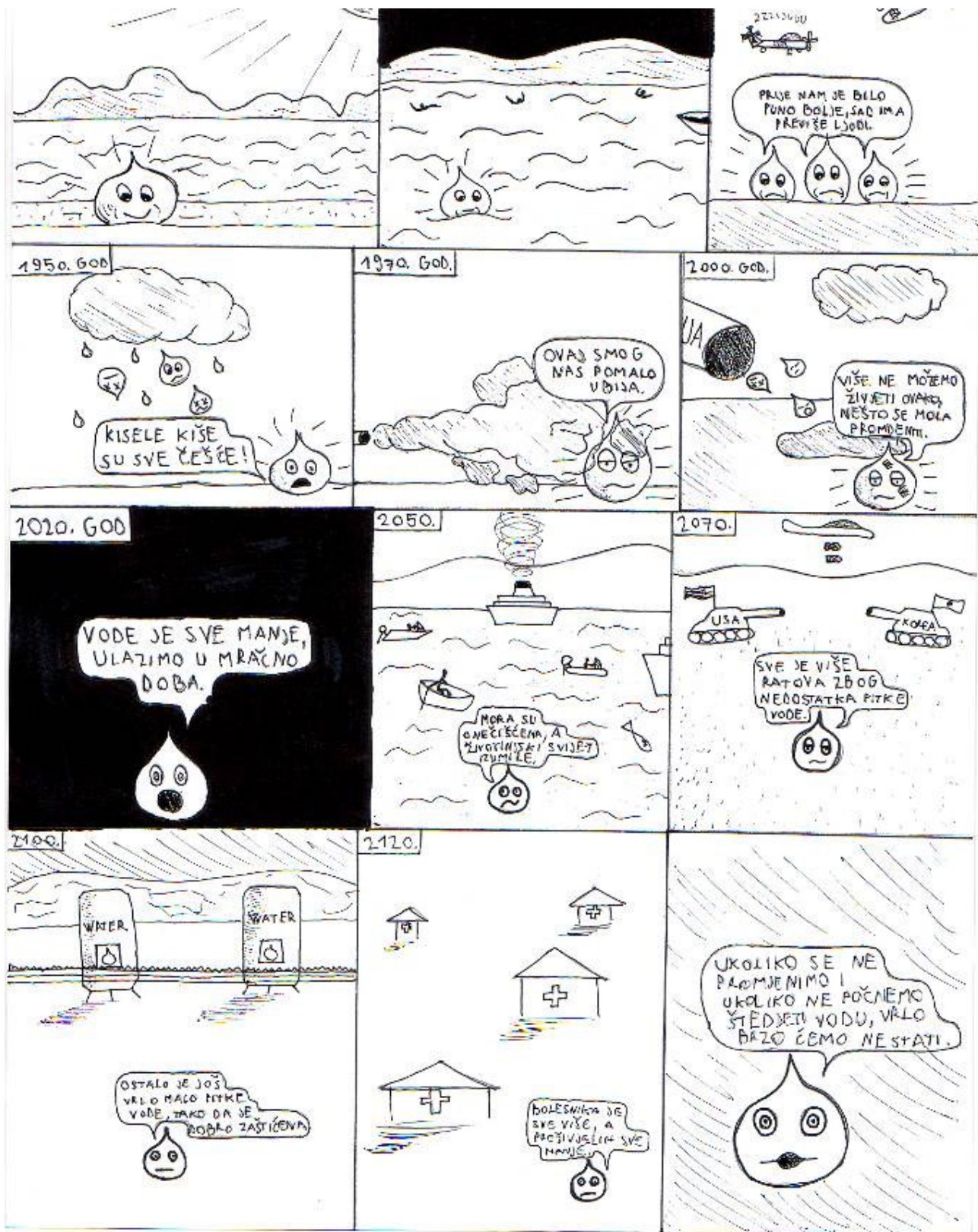
Odu tako moji vrijedni đaci prvo na kavicu, ali ne u kavanu nego u Caffè bar «Vega» ili možda «Samba» (to je inače naš folklorni ples). Zvuči mnogo opakije nego da su otišli u ,

recimo, kavanu «Ante» ili možda «Lindo». Rekao bi čovjek, tko zna gdje su bili? Pri tom su morali proći pored fast fooda (ni slučajno ne zalogajnice) Speedy Gonzales jer mi nemamo nijednog brzog ili uopće po nečemu važnog čovjeka, kopirnice Green (ni slučajno ne Zeleno), Q shopa – ovo Q je samo po sebi upitno, a shop naravno ni u kom slučaju ne može, i ne smije, biti zamijenjeno hrvatskim sinonimom trgovina. Bljak, trgovina – zvuči tako primitivno! Zamislite da vas netko pita gdje ste bili, a vi njemu odgovarate: U Q trgovini. Dakako, tu su i China shop, jer mi inače ne govorimo Kina; veletrgovina, ispričavam se, super market Victa, jer bi Pobjeda zvučala isuviše jednostavno; njezina konkurencija Tommy s y i dva m jer bi hrvatski Tomi bilo neuvjerljivo za jednu veletrgovinu; tobacco shop jer mi ne znamo što su cigarete i duhan, car wash jer mi ne peremo automobile nego karove u to ne u autopraonici nego u car washu, naravno; igraonica Chigra jer upravo je zbog ovog ch uveo Gaj dijakritičke znakove (tko mu je kriv-on uveo, mi izvezli), te kvačice samo smetaju; prođu još pored Printera, Refiltonera, Entera i još upečatljivijih Da Rocca i Sun seta koji su naravno zalogajnice, ispričavam se , fast foodovi, ne želim umanjiti njihovu važnost, a imena im sama govore o čemu je riječ. Kad vam kažem da sam u Da Rocca vi naprosto znate da se tamo moraju praviti topli sendviči, što bi drugo.

I tako vrijedni moji učenici, od škole do kavice (ili ccaffice,možda), u svega 45 minuta sakupiše zavidan broj engleskih i talijanskih napasnica. I pitam se sada, je li kriva svjetina koja ih prihvaća kao sasvim prirodne ili oni koji joj te naslove serviraju, sasvim prirodno? O uplivima napasnica, i onih koji ih uvoze, u medije i druga javna mjesta drugi put.

P.S. Zahvaljujem učenicima 3.a razreda koji nisu pročitali lekturu «Otac Goriot» pa su na terenu (u krugu 200m oko škole) vrijedno prikupljali i prikupili dokazni materijal.

Ivana Jurić , prof.

Autor: Jan Tomić, 2. r. grafički dizajner
Tema: ekologija

*Dioklecijan , mural (iza HNK-a), učenički rad 70. tih
Mentor: Gorki Žuvela, prof.*